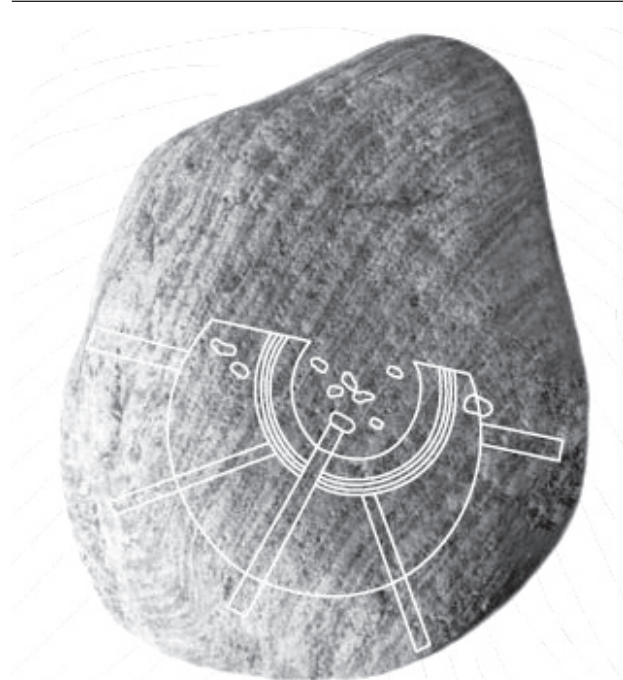

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

SIRMAIS SAULRIETS jeb KAPAKMEŅI...

Mēs ceļam likteņdārzus – kapus taisām,
Bet tai pat laikā latvju tauta mirst...
Kas atmiņas par likteņgaitām baisām,
Ja okupants drīkst mūsu zemi brist?!

Ja nebūs tautas vairs, tad kam to dārzu?
Kas tur ko pieminēs, kas dziedās – kas?!
Pirms – trieksim projām okupantu varzu,
Lai brīva tauta ceļ sev svētvietas!

Nav ceļa atpakaļ – vien ceļš uz priekšu,
Ne saulriets tas, kas šobrīd vajadzīgs...
Mums vajag **saullēktu**, kas ceļ uz augšu –
Ved jaunā gaitā tautu nemaldīgs.

Nāk Jaunā Pasaule ar jaunu elpu,
Kas Patiesību nes – tur ieiet spēs...
Kas nē, pats noslēgs savu Esmes telpu –
Ar *sirmo saulrietu* tas norietēs...

Jel mosties, latvieti, no apmātības –
Lūk, skat, uz kuriem ved nāciju!
Lai glābtu tautu vēl no iznīcības –
Ne kapakmeņus – deokupāciju!

Steidzīte

P.S. “Sirmais saulriets” esot t.s. Likteņdārza amfiteātris. Televīzija dažādu šovu propagandas vidū bez mitas aicina ziedot arī šim objektam. Bet kā šī atmiņu vieta saglabās latviešu tautu brīdī, kad tā jau tiek grūsta bezdibeni? Latviešu tautas iznīcība tiek īstenota dažādos veidos – gan okupācijas seku nelikvidēšanā, gan tās pašas neatkarības zaudēšanas (valsts neatkarības pamatelementu sagraušanas – savas valūtas likvidācijas) akcijā. Bet neviens neaicina ziedot savas nācijas un savas valsts glābšanai.

Taču Jaunais Laikmets tuvojas, un viss atsiņājas, grupējas, mainās. Bet cilvēki *dziro mēra laikā*, neadekvāti ar kaut ko noņemam un neko ne redz, ne dzird, ne saprot. Vai, taisot kapus – kraujot piemiņas akmeņus, dziedot un dancējot laikā, kad tauta mirst (ko vairums izliekas neredzam), kāpināsim savas garīgās vibrācijas un nopelnīsim savas tautas rītausmu Jaunajā Pasaulē – vai arī ar *sirmo saulrietu* norietēsīm?

Lūk, par ko ir jāpadomā, pirms mūsu tautas danču un dziesmu atspulgu un t.s. Likteņdārzu pārņem muzejs...

Steidzīte Freiberga

KAD LATVIEŠI BŪS SAIMNIEKI SAVĀ ZEMĒ?

Saruna ar aitekopi Andri Paulu-Pāvulu

**LATVIEŠU
ĢIMENES
IZSTUMJ NO
LAUKIEM**

DDD: Kā tu vērtē laukos notiekošo pēc padomju laikā kolhozu likvidēšanas? Vai viss ir attīstījies, kā vajadzēja?

Andris Pauls-Pāvuls: Laukos ir bijis ļoti daudz netaisnības. Piemēram, šobrīd ļoti skaidri ir izjūtama likumīgo zemes īpašnieku apmulkošana no zemes nomnieku puses. Daudzi Latvijā ir veidojuši savu biznesu nevis savā īpašumā, bet nomas zemēs, tādēļ viņi ir ieinteresēti panākt, lai īstēnais zemes īpašnieks neatgrieztos savā īpašumā un neuzsāktu pats saimniekot, lai nepemtu viņiem nost nomātās platības. Diezgan spēcīgs lobījs ir viedoklim, ka nākamajā finanšu periodā (2014.–2020. gadi) vajadzētu saglabāt nevis ES vienotos platības maksājumus, bet ieviest vēsturiskos maksājumus, kā tas ir šur tur citur. Tas nozīmētu, ka tiek nofiksēts, cik tev tā saimniecība ir bijusi liela, piemēram, 2013. gadā, un tad nākamajā periodā, neatkarīgi

“Diemžēl valsts vadītājiem, politiķiem nepietiek drosmes atzīt, ka, lai gan platību maksājumi būs nedaudz lielāki, tomēr, salīdzinot ar citām Eiropas Savienības valstīm, latviešu zemnieki saņems vismazāk.”

no faktiskās saimniecības platības, zemnieks saņem vēsturisko platībmaksājumu. Tādā veidā tiek mēģināts panākt, lai neveidotos jaunas saimniecības, lai tie zemes īpašnieki, kas ir devušies uz Īriju vai Angliju, neatgrieztos atpakaļ. Šāda politika garantētu, lai gadījumā, ja viņi tomēr gribētu kaut ko uzsākt, viņi nedabūtu vispār nekādus ES maksājumus.

DDD: Tas izklausās amorāli.

A.P.P.: Jā, tas ir diezgan amorāli.

Otra lieta ir tā, ka Polijā, ja nemaldos, vidējā zemnieku saimniecība ir aptuveni 20 hektāru liela, taču mums tirgus ir pilns ar poļu dārzeniem. Tātad varam secināt, ka tur veiksmīgi saimnieko nelielajās

Foto: F64

saimniecībās, bet Latvijā nezin kāpēc tiek tirazēts uzskats, ka mazām saimniecībām nav nekādas perspektīvas, ka ir jāspecializējas un jāveido lieli uzņēmumi.

Piemēram, 2000. gadā vidējā saimniecības platība Latvijā ir bijusi 19,9 hektāri, bet 2010. gadā tā jau bija sasniegusi 34,5 ha. Tas atkal zināmā mērā ir lielo industriālo graudkopju lobījs, kuri saimnieko

manis pieminētajās nomas zemēs un visu laiku mēģina sabiedrībai iestāstīt – *ko jūs te savā īpašumā nemsities, labāk iznomājiet mums to zemi un paši ejiet kaut strādāt pilsētā, jo 20 hektāros jūs tāpat neko neizdarīsiet.*

Kad zeme ir iznomāta, zemes īpašniekam pēc laika tiek iestāstīts, ka labāk to vispār pārdot.

Turpinājums 4. lpp.

PAR PARAZĪTU PIEBAROŠANU

Līga Muzikante

Vispirms paskaidrošu termina “parazīts” nozīmi. No grieķu valodas tulkojot, parazīts ir “tāds, kas ēd pie sveša galda”. Varbūt pat lieki piebilst, ka šāds apzīmējums ir ļoti tuvs okupanta un kolonista juridiskajai un psiholoģiskajai būtībai.

**KAS SLĒPJAS
VARNEŠU
ATVILKTNĒS?**

1996. gadā pieņemtajā Latvijas valsts konstitucionālajā dokumentā – **Saeimas deklarācijā par Latvijas okupāciju** – ir teikts: “[...] PSRS vadība mērķtiecīgi iepludināja Latvijā simtiem tūkstošu

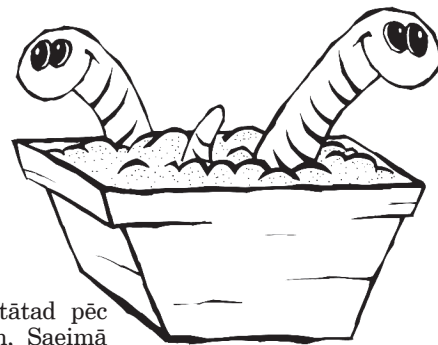
migrantu un ar to palīdzību centās iznīcināt Latvijas tautas identitāti. Šīs politikas rezultātā latviešu kā pamatnācijas īpatsvars samazinājās no 77 procentiem līdz 52 procentiem. [...] Tāpēc Latvijas Republikas Saeima tautas vārdā aicina pasaules valstis un starptautiskās organizācijas:

1) atzīt Latvijas okupācijas faktus;

2) palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas, sniedzot tai politisku un ekonomisku palīdzību;

3) atbalstīt to personu centienus, kuras vēlas no Latvijas atgriezties savā etniskajā dzimtenē un no ārvastīm – savā tēvzemē Latvijā.”

2005. gadā, tātad pēc deviņiem gadiem, Saeimā tika pieņemts vēl viens dokuments – **Deklarācija par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu**. Šajā konstitucionālās nozīmes dokumentā ir noteikts: “[...] atzīmējot, ka Krievijas Federācija nav veikusi nekādas darbības, lai novērstu okupācijas sekas un tādējādi demonstrētu savu nosodošo attieksmi ne tikai pret šo prettiesisko protokolu noslēgšanu, bet arī pret to izraisītajām graujošajām sekām, [...] Latvijas Republikas Saeima uzdod Ministru kabinetam: [...] noslēgt starp Latvijas Republiku un Krievijas Fede-

rāciju speciālu nolīgumu, kas noteiktu savstarpējās saistības materiālo izdevumu segšanā, kā arī palīdzības sniegšanā pārceļotājiem, tāpat arī viņu ģimenēm, kas pārceļas uz savu vēsturisko vai etnisko dzimteni [...]”.

Interesanti, ka pēc gada pati **Krievija uzsāka savu tautiešu atgriešanās programmu**, un tās atklāšanā **2006. gadā** Krievijas prezidents Vladimirs Putins paziņoja:

“Būs jānodrošina imigrācijas pieplūdums ar 300 tūkstošiem cilvēku gadā.

Turpinājums 2. lpp.

PAR PARAZĪTU PIEBAROŠANU

Turpinājums no 1. lpp.

Pirmkārt, ataicinot uz pastāvīgu dzīvi Krievijā mūsu tautiešus, kas dzīvo tuvu un tālu aiz robežas, kvalificētus ārzemju speciālistus, perspektīvu jaunatni... Valsts attīstības jaunajā etapā mums ir... jāizstrādā krietni iedarbīgāki un apjomīgāki paņēmieni, lai atbalstītu cilvēkus, kuri grib atgriezties savā vēsturiskajā Dzimtenē...

Laikraksts “DDD” vairāk nekā vienpadsmit gadu laikā ir intervējis daudzas Latvijas valsts amatpersonas un politikus un jautājis, kādēļ netiek pildīta Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju un netiek novērsta okupācijas un kolonizācijas sekas. Vairums intervējamo ir paušuši “nozēlu”, ka līdz šim paši par to nav iedomājušies, un “svēti” apsolījuši beidzot sākt kaut ko darīt lietas labā. Diemžēl tālāk par vārdiem viņi šo gadu laikā nav tikuši un konstitucionālos dokumentus no atvilktņiem nav izvilkuši.

Varnešu rīcība ir gluži pretēja – piemēram, 2010. gada nogalē tālaika Valsts prezidents **Valdis Zatlers** aizsteidzās uz Maskavu un pazemīgi parakstīja līgumu ar Krievijas Federāciju, lai turpmāk Latvija katru gadu tērētu **papildus 10 miljonus latu** nevis okupantu repatriācijai, bet gan viņu piebarošanai Latvijā – okupantu pensijām arī par Krievijas teritorijā nostrādātajiem gadiem. Protams, šādas priekšrocības okupantiem, kā jau ikvienam “tādam, kas ēd pie sveša galda”, mazina vēlmi atstāt viesmīlīgo Latviju. Bet, ja šie 10 miljoni latu katru gadu tiktu atvēlēti viņu repatriācijai, tad tā vismaz būtu lietderīga līdzekļu izmantošana.

Starp citu, kamēr mūsu valsts vadītāji savu rakstāmgaldū dzīlās atvilktnēs slēpj Saeimas deklarācijas, kas viņiem noteic pienākumu veikt deokupāciju un dekolonizāciju, tas ir, likvidēt parazitāru klātbūtni mūsu valstī, tikmēr Krievija pati velta arvien lielākas pūles, lai tomēr panāktu savu tautiešu repatriāciju arī no Latvijas.

KRIEVIJA PŪLAS ATGŪT SAVUS TAUTIEŠUS

Kopš 2013. gada 1. janvāra Krievijā darbojas jauna, uzlabota valsts programmas versija – ticis ievērojami paplašināts ģimeņu locekļu loks, kas kopīgi var atgriezties Krievijā, arī dzīvesvietu kādā no Krievijas reģioniem var izvēlēties brīvi, tikuši noteikti jauni pabalsti un atvieglojumi. Tas viss tiek darīts ar mērķi palielināt krievvalodīgo iedzīvotāju pārcelšanos no bijušajām padomju republikām uz Krieviju. Un tieši tādēļ nav izprotama Lat-

vijas valdības vilcināšanās palīdzēt Krievijai atgūt savus tautiešus, kuri dzīvo Latvijā, cepures kuldami, un apdraud mūsu nacionālo drošību. Vai šī Latvijas varnešu bezdarbība ir noziedzīga mulķība vai nekrietna nodevība?

Risinot jautājumu, kā atgūt savus tautiešus, 2012. gada nogalē pēc Krievijas Federācijas Ārlietu ministrijas pasūtījuma tika veikts plašs pētījums, lai izzinātu ārzemēs dzīvojošo Krievijas tautiešu migrācijas noskaņojumu. Pētījums aptvēra 8 valstis, kuru teritorijās ir sapulcējušies ļoti liela etnisko krievu un citu krievvalodīgo iedzīvotāju daļa, – Vāciju, Latviju, Ukrainu, Moldovu, Kazahstānu, Uzbekistānu, Kirgizstānu un Tadžikistānu.

Pavisam tika aptaujāti 7200 dažāda vecuma un dzimuma krievvalodīgie iedzīvotāji gan pilsētās, gan laukos – katrā valstī ap 900. Pētījumā bija iekļautas trīs grupas, kas pastāvīgi dzīvo ārvalstīs un izjūt savu saistību ar krieviem un Krieviju: Krievijas Federācijas pilsoņi, Krievijas Federācijā dzīvojošo tautību pārstāvji un Krievijas Federācijas pamata etnosu pārstāvji. Turklāt absolūts vairākums aptaujas dalībnieku sevi identificēja ar krieviem.

Varētu teikt, ka šis ir pirmais pētījums, kurš tik plaši atspoguļo Krievijai piederīgās diasporas dzīvi izraudzītajās valstīs – gan sociālajā, gan politiskajā, gan ekonomiskajā kontekstā, kā arī šo cilvēku zināšanas par atgriešanās programmu Krievijā un vēlēšanos tajā piedalīties.

Kā ziņo Krievijas informatīvi analītiskais interneta izdevums “Stoletia”, pirmā lieta, kas Krievijas ārlietu resora pētniekiem esot “dūrusies acis”, iepazīstoties ar rezultātiem, ir krasā atšķirība starp tautiešiem dažādās valstīs, kuri vēlas vai nevēlas pārcelties uz dzīvi Krievijā.

Analizējot pētījumā iegūtos datus, ir jāsecina, ka krievi nevēlas atgriezties Krievijā no tām valstīm, kurās viņi jūtas pārtikuši, vai arī tiek īpaši auklēti un loloti. Šie rezultāti kārtējo reizi pierāda, ka mums, latviešiem, ir jārada neizturami dzīves apstākļi bez komforts okupantiem un kolonistiem, lai par viņu kvēlāko vēlēšanos kļūtu došanās prom no Latvijas. Lieki piebilst, ka pensiju palielināšana okupantiem par Krievijā nostrādātajiem gadiem un citu privilēģiju piešķiršana līdzinās parazitāru piebarošanai, lai tikai viņi nepamestu apsesto organismu.

“KUR LABI, TUR TĒVIJA”

Pētījums parāda, ka no **Vācijas**, kur dzīves li-

menis ir viens no augstākajiem pasaulē, neviens krievs prom braukt netaisās. 87,8% Vācijā dzīvojošo krievvalodīgo uz jautājumu par vēlēšanos pārcelties uz Krieviju ir atbildējuši ar “drīzāk, nē” vai “noteikti, nē”, un tikai 4,2% sacīja “drīzāk, jā” vai “jā”. 4,3% no aptaujātajiem Vācijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem laiku pa laikam izjūtot vēlēšanos atgriezties Krievijā, taču šī vēlēšanās nav noturīga, un vēl 3,7% ir pamanījuši vēlēšanos emigrēt uz Krieviju saviem ģimenes locekļiem.

Diemžēl Vācijai analogiska aina paveras arī mūsu **Latvijā**. 85,2% no Latvijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem labprātīgi pārcelties uz dzīvi Krievijā nav gatavi, vairāk nekā puse aptaujāto atzinās, ka nav pat domājuši par šādu perspektīvu, un 20,3% to kategoriski nevēlas. 6,1% aptaujāto nav šādu plānu, taču viņu radinieki vēlētos atgriezties Krievijā. 4,1% savu vēlēšanos emigrēt uz Krieviju ir nodevējuši par nepastāvīgu un svārstīgu. Un tikai 4,5% no aptaujātajiem kolonistiem vēlētos dzīvot Krievijā, turklāt pavisam noteikti to vēlas 1,4%.

Tie, kas ir izteikuši vēlēšanos no Latvijas pārcelties uz dzīvi Krievijā, kā galvenos iemeslus savai iecerei ir minējuši šādas:

- ekonomiskie faktori – 24%;
- viņu apspiešana no valsts varas puses – 20,7%;
- konflikti ar latviešiem – 19,8%;
- iespējas realizēt savu potenciālu – 17,1%;
- apvienošanās ar radiniekiem – 16,8%;
- vēlēšanās iegūt labāku izglītību – 16,7%;
- atsvešināšanās no krievu kultūrvides – 11,7%;
- komerciālas intereses – 9,9%.

Savukārt kā galvenie iemesli, kas kolonistus kavē atgriezties dzimtenē, ir minēti šādi:

- mājokļa trūkums Krievijā – 58,2%;
- līdzekļu trūkums pārcelšanai – 46,1%;
- piemērota darba trūkums Krievijā – 39,3%;
- ģimenes locekļu nepieņemšana – 26%;
- grūtības saņemt Krievijas pilsonību – 7,7%;
- sliktas krievu valodas zināšanas – 5,6%;
- radinieku trūkums Krievijā – 4,3%.

Neatkarīgi no tā, vai aptaujātais vēlas atgriezties Krievijā vai nevēlas, viņam bija iespēja norādīt reģionu, kurā viņš tur varētu dzīvot vismaz hipotētiski. Līderpozīcijas ieguva gigantiskās lielpilsētas – vairāk nekā puse aptaujāto savu dzīvi Krievijā spēj iedomāties tikai milzīgajās pilsētās. Pirmo vietu Lat-

vijā dzīvojošo krievvalodīgo vērtējumā ir ieguvusi Sanktpēterburga, otro – Maskava, trešo – Kazana un Tatarstāna kopumā.

Starp citu, pētījumā ir konstatēta liela atšķirība starp Vācijā un Latvijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem attieksmē pret valsts valodu. Ja Vācijā tikai 1,2% no krieviem uzskata, ka viņiem nav jāzina vietējā valoda, tad Latvijā tādu individu ir 15,8%. Brīvi runāt vācu valodā spēj 81,4% no aptaujātajiem krievvalodīgajiem Vācijā, bet vācu valodu neprot nemaz vai runā ar grūtībām – 8,4%. Savukārt Latvijā latviski brīvi runā tikai 30,5% aptaujāto krievvalodīgo, bet latviešu valodu neprot nemaz vai latviski runā ar grūtībām – 51,7%. Lieki piebilst, ka arī šie dati atspoguļo Latvijā mītošo kolonistu parazitisko dzīvi.

Interesantu ainu paver arī Latvijā dzīvojošo krievvalodīgo atbildes uz jautājumu par latviešu attieksmi pret viņiem:

- latviešu attieksme ir neitrāla – 67,2%;
- labvēlīga – 9%;
- saspringta – 7,7%;
- ļoti laba – 7,2%;
- nepatīkama – 4,9%;
- agresīva – 4%.

Interneta izdevuma “Stoletia” žurnālists Aleksandrs Šustovs rakstā “Vai krievi atgriezīsies Krievijā?” izsaka pārdomas, ka krievvalodīgie, kas dzīvo Latvijā, kur dzīves līmenis ir krietni zemāks nekā Vācijā, gluži vienkārši izjūt kārdinājumu atrasties Sengenā zonas valstī un baudīt iespējas brīvi pārvietoties pa Eiropu. Tātad viņi tiek dažādi apcēti no latviešu puses, loloti un piebaroti valsts varas gādīgajā paspārnē, un viņu pašu apziņas limenis nesniedzas augstāk par kosmopolitu amorālo principu “Ubi bene, ibi patria” jeb “Kur labi, tur tēvija”. Tāpēc mums ir jāsaprot, ka vienīgais risinājums šādiem parazitējiem ir viņu labo dzīvi Latvijā sabojāt, ja vien latvieši nevēlas pazudināt paši sevi.

KO GRIB KRIEVI CITĀS VALSTĪS?

NVS valstīs, kas atrodas Eiropas daļā, situācija manāmi atšķiras no Eiropas Savienības. **Ukrainā**, kur krievu diaspora ir vislielākā pasaulē (pēc Krievijas ārlietu ministrijas datiem – aptuveni 8 miljoni), 65,2% no aptaujātajiem krieviem pauda ieinteresētību pārcelt uz Krieviju. 15,4% no viņiem uz jautājumu par vēlēšanos emigrēt atbildēja ar “noteikti, jā”, vēl 21,5% – “drīzāk, jā”. Tikai 17,4% krievu nav noskaņoti braukt prom, un 7,8% to netaisās darīt pavisam noteikti.

42,9% savu vēlēšanos no Ukrainas pārcelties uz

Nav izprotama Latvijas valdības vilcināšanās palīdzēt Krievijai atgūt savus tautiešus, kuri dzīvo Latvijā, cepures kuldami, un apdraud mūsu nacionālo drošību.”

dzīvi Krievijā skaidroja ar ekonomiskiem faktoriem, 32,9% ar iespējām realizēt savu potenciālu, 39,8% ar centieniem apvienoties ar saviem radiniekiem un 23,1% ar vēlēšanos iegūt labāku izglītību. Bet 13,8% no aptaujātajiem Ukrainā par vienu no aizbraukšanas vēlmēm iemesliem norādīja etniskos konfliktus ar vietējiem iedzīvotājiem vai attālināšanos no krievu kultūrvides. Un vēl 5,8% minēja viņu apspiešanas gadījumus no valsts varas puses.

Moldovā ir vēl lielāks krievvalodīgo skaits, kuri vēlas emigrēt uz Krieviju. Tas ir tieši pretējs Vācijai! 82,6% no aptaujātajiem Moldovā vairāk vai mazāk ir noskaņoti pārcelties uz dzīvi Krievijā, no viņiem 16,6% to ir nolēmuši pavisam stingri. Tikai 1,6% uz jautājumu par vēlēšanos emigrēt uz Krievijas Federāciju atbildēja ar “noteikti, nē” un 4,8% ar “drīzāk, nē”. Galvenais iemesls, kurš liek aizdomāties par dzīvesvietas maiņu, ir ekonomiskā situācija Moldovā. Tomēr ļoti iespaido arī vietējā etniskā situācija. Moldovā valda ļoti spēcīgs nacionālistisks noskaņojums, tāpēc kā viens no galvenajiem emigrācijas motīviem turienes krievvalodīgajiem tiek minēts vēlēšanās dzīvot krievu kultūrvīdē.

Kazahstānā – Centrālās Āzijas ekonomiski veiksmīgākajā valstī – dzīvo ap 3,7 miljoniem etnisko krievu, un aptuveni puse (50,7%) no viņiem vairāk vai mazāk vēlas atgriezties Krievijā. Tas ir mazāk nekā no Moldovas un Ukrainas. Stingri apņēmušies pārcelties uz dzīvi etniskajā dzimtenē ir 14% no aptaujātajiem krieviem, bet 14,7% uz šo jautājumu atbildēja ar “drīzāk, jā”, savukārt 22% norādīja uz nodomu mainīgumu (“dažreiz jā”, “dažreiz nē”). Pavisam noteikti palikt Kazahstānā ir apņēmušies tikai 6,7% no krieviem, bet 22,3% uz jautājumu par prombraukšanu ir atbildējuši ar “drīzāk, nē”.

Tie, kuri vēlas atgriezties Krievijā, kā svarīgus faktorus ir norādījuši vēlēšanos dzīvot krievu kultūrvīdē (15%), etniskus konfliktus ar vietējiem iedzīvotājiem (9%) un apspiešanas gadījumus no valsts varas puses (8%), kas atspoguļojas krievu valodas lomas samazināšanā oficiālajā saziņā un nacionālistiska noskaņojuma pieaugumā kazahu vidū.

No **Uzbekistānas**, kur dzīvo aptuveni 1 miljons krievu, pārcelties uz dzīvi Krievijā vairāk vai mazāk vēlas 58,7% krievu. Šeit ļoti maz ir krievu, kuri pavisam noteikti vēlas palikt Uzbekistānā, – tikai 3,7%. Viens no galvenajiem emigrācijas ieceres iemesliem ir sliktā ekonomiskā situācija (55%).

Īpašu vietu Vidusāzijas reģionā ieņem **Kirgizstāna**. Padomju laikā tā bija visvairāk rusificētā republika Vidusāzijā (ja neskaita Kazahstānu). Tomēr divas revolūcijas (2005. un 2010. gadā), kā arī kirgīzu un uzbeku sīvās sadursmes dienvidu apgabalos 2010. gada jūnijā veicināja politiskās un ekonomiskās situācijas pasliktināšanos. Tā rezultātā nav brīnums, ka no Kirgizstānas uz Krieviju labprāt dotos 91,2% krievu, turklāt palikt Kirgizstānā pavisam stingri ir apņēmušies tikai 2,2% aptaujāto. 23,7% krievu ir minējuši, ka viņus mudina aizbraukt viņu apspiešana no valsts varas puses, 21,1% krievu ir norādījuši, ka emigrācijas iemesls ir draudi atsvešināties no krievu kultūras, bet 12,9% krievu ir norādījuši uz etniskajiem konfliktiem ar vietējiem iedzīvotājiem.

Vienīgā valsts Centrālajā Āzijā, kur krievu vairs gandrīz nemaz nav palicis, ir **Tadžikistāna**. Šobrīd krievu skaits Tadžikistānā nepārsniedz 30 tūkstošus – lielākoties pensionāri un maznodrošināti cilvēki. 82,7% no Tadžikistānā dzīvojošajiem krieviem vēlas doties uz Krieviju, pavisam stingri to darīt ir nolēmuši 34,7%. Tikai 1% no krieviem pavisam noteikti vēlas palikt Tadžikistānā. Kā galvenais emigrācijas iemesls tiek minēta grūtā ekonomiskā situācija – 55,3% atbildēs. Bailes atsvešināties no krievu kultūras ir 7,7% Tadžikistānā dzīvojošo krievu, bet 6,3% aptaujāto krievu kā iemeslu emigrācijai ir minējuši konfliktus ar vietējiem iedzīvotājiem. Apspiešanas gadījumus no valsts varas puses ir minējuši 4,3%.

Kopumā pētījumā iegūtie rezultāti, it īpaši salīdzinot situācijas Latvijā un citās valstīs, liek aizdomāties, ka mums, latviešiem, ir radikāli jāmaina sava viesmīlīgā attieksme pret okupantiem, lai viņus, kuru devīze ir “Kur labi, tur tēvija”, iedvesmotu aizvākties.

MŪSDIENU DRAUDI DVĒSELEI UN ĶERMENIM

Par istu mīlestību, izvirtību, “seksuālo audzināšanu”, homoseksuālismu, abortiem, demogrāfisko krīzi un to, cik lielu ļaunumu un kaitējumu cilvēka psihei nodara šobrīd plaši izplatīto noviržu, melu un muļķību propaganda 2006. gadā videointervijā stāstīja pazīstamā Krievijas bērnu klīniskā psiholoģe, Demogrāfiskās drošības institūta direktore, rakstniece un publiciste Irīna Medvedeva. Viņas teiktais ir ļoti aktuāls arī Latvijā, tādēļ piedāvājam mūsu lasītājiem iepazīties ar intervijas tulkojumu.

Intervija ar bērnu klīnisko psiholoģi
Irīnu Medvedevu

GARĪGAIS TUKŠUMS – DEMOGRĀFISKĀS KRĪZES CĒLONIS

***Jautājums:** Kādi, jūsu prāt, ir galvenie demogrāfiskās krīzes iemesli?*

Irīna Medvedeva: Atbildot uz šo jautājumu, atsaukšos uz savu draugu, profesoru, medicīnas zinātnu doktoru Igoru Gundarovu. Viņš nav ticīgs cilvēks, bet viņš zinātnisku pētījumu rezultātā secināja, ka galvenais demogrāfiskās krīzes cēlonis ir cilvēku garīgais tukšums jeb tas, ka ir sagrautas galvenās dzīves jēgas [idejas, ideāli, kas dod dzīvei jēgu]. Iespējams, pie mums [Krievijā; viss sacītais pilnā mērā attiecas arī uz Latviju] tas ir noticis tādēļ, ka Padomju ideāli šķita pārāk augsti, un lielā mērā tie arī bija augsti, jo īpaši salīdzinājumā ar šodien propagandētajiem antiideāliem, tomēr lielākoties tie bija viltus ideāli, jo tā bija dzīve bez Dieva.

Tad nu, lūk, profesors Gundarovs uzskata, ka gan paaugstinātā mirstība, gan arī zemā dzimstība ir tādēļ, ka cilvēki neredz dzīvei jēgu, neredz iemeslu, lai turpinātu dzimtu. Cilvēkiem nav nākotnes tēla. Kad cilvēkiem stāsta, ka drīzumā klonēs cilvēkus vai drīzumā pasauli pārvaldīs bioroboti, vai kaut kādas citas preteklības, un cilvēki iedomājas, kā tas būs, tad viņiem vairs negribas kalpot šai nākotnei un dot tai pēcnācējus... Šis, manuprāt, ir galvenais demogrāfiskās krīzes cēlonis, bet ir arī citi, mazāk nozīmīgi blakus iemesli.

Pirmkārt, te ir jāmin mūsu jaunās “dzīves jēgas”, jaunie “ideāli”, kurus par ideāliem īsti nosaukt nevar. Kad cilvēkus, it sevišķi jaunus cilvēkus, kuri ir īpaši uzņēmīgi pret sabiedriskiem etaloniem, orientē tikai uz dzīves li-

meni un materiāliem saņiegtiem kā uz galveno dzīves jēgu, tad šādā dzīvē, kad ir jānopērk jauna mašīna, jāaizbrauc ceļojumā, jāiegādājas dzīvoklis, jauns mētelis utt., bērns tik tiešām traucē. Ja dzīves centrā ir patērīnš, tad bērns

traucē patērīnam, te nav ko slēpt. Bērns – tā ir “lieka mute”, bērnam ir vajadzīgs ļoti daudz kas, un bērns ir ne tikai jāpabaro, viņš ir arī jāapgērbj, viņš ir jāmāca, viņš ir jāārstē, kas nebūt nav bez maksas... Tādējādi, ja dzīves centrā ir patērīnš, tad bērns traucē.

Jautājums: *Es no savas bērnības atceros, ka tad, kad attiecības starp vecākiem bija labas, tad es arī jutos labi, bet, kad viņiem bija nesaskaņas, es to pārdzīvoju kā lielu traģēdiju. Jūsaprāt, vai bērni šajā ziņā ir mainījušies? Es to jautāju tādēļ, ka pēdējā laikā nākas dzirdēt, ka tradicionālā ģimene esot “novecojusi”, ir izplatas t.s. “izmēģinājuma laulības”, netradicionālas “ģimenes”, “vieslaulības” un daudzas citas “modīgas” lietas. Pastāstiet, lūdzu, par to sīkāk.*

I.M.: Vispirms arī es gribētu atcerēties savu bērnību. Man ir bijusi iespēja izjust gan lielu laimi, kad abi vecāki mīl viens otru un mūs ar brāli, gan arī lielu traģēdiju, kad tēvs (man tad bija 9 gadi) iemīlēja citu sievieti un aizgāja no mums. Tiem, kuri domā, ka kaut kas tāds nav nekas pārāk briesmīgs, es gribu teikt, ka tas ir briesmīgi, ka tā bērnam ir liela trauma, kas dzīst ilgi un lēni. Es uzskatu, ka šodienas bērni šajā ziņā vispār nav mainījušies. Varbūt pieaugušajiem vienkārši patik uzskatīt, ka bērni ir citādi. Viņi nav citādi, viņi ir tādi paši!

Man kā bērnu psihologam ir bijusi darīšana ar ļoti daudziem dažādu vecumu bērniem, ar dažādiem raksturiem, ar dažādu so-

ciālo stāvokli, no dažādiem reģioniem un dažādām bijušās PSRS republikām. Es ļoti bieži no vecākiem dzirdu, ka tas jau nekas, ja mēs izšķīrāties, jo tagad visi šķiras, bērnu var izaudzināt arī māte viena pati, tēvs pie bērna nāk, pat esot labas attiecības ar bērna tēvu...

Bieži vien sievietes ar lepnumu stāsta, ka viņas bērna dēļ ir spējušas pēc šķiršanās saglabāt labas attiecības ar bijušo vīru. Protams, ir labi, ka kaut vai bērna dēļ ir izdevies saglabāt labas attiecības ar bijušo vīru, protams, ir labi, ja vismaz bērns reizēm redz atnākušu tēti, bet tomēr vislabāk ir tad, kad tētis nekur neaiziet! Mūsdienās šķiras gluži niecīgu sikumu dēļ. Tā pati raksturu nesaderība vai tas, ka vīrs iedzer, skaitās ļoti nopietns šķiršanās iemesls. Es kā profesionālis apgalvoju, ka bērnam ir vajadzīgs vienalga kāds, bet tomēr tēvs. Nezinošu nespēcālistu viedoklis ir, ka labāk ir nekāds tēvs nekā slikts tēvs. Tā nav taisnība. Bērnam ļoti svarīgs ir tēva simbols mājā, bērnam ļoti svarīga ir ģimenes pilnīguma izjūta, pat ja mammai ar tēti ir sliktas attiecības, pat ja tēvs iedzer un dara vēl ko sliktu. Protams, ja tētis ir noziedznieks un piekauj mammu un bērnu līdz pusnāvei, tad tas ir īpašs gadījums, bet šādi gadījumi ir salīdzinoši reti. Šķiršanās citu iemeslu dēļ ir daudzkārt biežākas.

Kas attiecas uz t.s. “izmēģinājuma laulībām”, tad, pēc manas pieredzes, to rezultātā cilvēki neaprecas vispār. Šis vārdu salikums, kā teica publicists Sergejs Karamurza, ir “amēbas vārdi” jeb vārdi, kas maskē realitāti. Bet realitāte ir tāda, ka “izmēģinājuma laulības” ir izvirtība. Savukārt par jūsu pieminētajām “netradicionālajām ģimenēm” – tas ir nekas cits kā Sodomas grēks, sodomītu homoseksuālās attiecības. Viņi nez kāpēc tiek saukti par “zilajiem” – debesu krāsā? Es ieteiktu viņus nosaukt zilā krāsā, jo debesis ir zilas, bet ļaunums ir jāsauc istajos vārdos, lai veidojas attiecīgas asociācijas.

HOMO-SEKSUĀLISTI SAMAITĀ BĒRNU GAUMI

Jautājums: *Runājot par homoseksuālismu, bieži ir jādzird, ka tas, ko cilvēks dara savā guļamistabā, ir viņa personiskā darīšana, jo tas neatstāj iespaidu uz citiem, un nākas dzirdēt pārmetumus par homoseksuālistu kritiku, jo viņi taču nevienam netraucē – lai cilvēki dzīvo, kā grib... Ko jūs uz to atbildētu?*

Irīna Medvedeva: Es atceros kādu atgadījumu, kas ar mani notika pad-

smī gadus atpakaļ. Es toreiz nodarbojos ar bērnu dramaturģiju, man vēl nebija tik daudzi un tik neatliekami citi darbi. Toreiz vēl nebija tik milzīgs bērnu-neirotiķu skaits, ar kuriem kā psiholoģe es pašreiz strādāju.

Tā tad es atbraucu uz leļļu teātra izrāžu festivālu Rīgā, kura toreiz bija Padomju Latvijas galvaspilsēta [1986. gadā Rīgā notika VII Baltijas valstu un Baltkrievijas PSR leļļu teātru festivāls]. Festivāla saimnieki – Rīgas Leļļu teātris – rādīja, no vienas puses, interesantas, neparastas, neikdienišķas, formāli pieņemamas izrādes ar daudziem krāšņiem, izdomātiem elementiem, taču, no otras puses, pašu izrāžu būtība bija ne tikai slikta, bet tajās bija pat kaut kas pretīgs, kaut gan to, kas tieši bija nepatīkams, nebija iespējams pat īsti formulēt un pateikt.

Tad nu, lūk, es ļoti labi atceros, ka festivāla kārtējā rītā satiku tolaik slave no igauņu režisoru Reinu Aguru. Es viņu ļoti pazīnu, un mums bija labas attiecības, tādēļ klusitām, lai nevienam nedzird, viņam pajautāju: “Kāpēc viņiem tās izrādes ir tik pretīgas? It kā interesanti, bet vienlaikus ir tāda riebiga sajūta...” Uz to viņš man atbildēja: “Tas tāpēc, ka te ir *pidarastu* banda.” Es, protams, biju pilnīgi satriekta par šādu, tiešu un parupju, atbildi. Tā kā es arī tolaik uzskatīju, ka tas, ko cilvēks dara guļamistabā, ir viņa personiskā lieta, kas uz citiem neatliecas, ar lepnumu pateicu to Reinam Aguram. Viņš man atbildēja šādi: “Du-

miķīte! Tas ietekmē visu – gan mākslu, gan arī visu dzīvi kopumā. Kādreiz jūs to sapratīsiet.”

Es to sapratu samērā ātri, kad pie mums [Krievijā] sāka slavēt seksuālās minoritātes, stāstīt, ka tā ir norma, ka tas nevienam neuztrauc, un tad, kad daudzi šāda tipa cilvēki sāka ieņemt noteiktus amatus. Piemēram, kad aizēj Maskavā uz Televīziju, tad ne-

“Tas taču ir drausmīgi, ja sodomīti diktē visai sabiedrībai gaumi, vajadzības, uzstādījumus! Tāpēc es domāju, ka tas nav tikai viņu guļamistabas jautājums.”

vajag būt šajos jautājumos īpaši ziņošam, lai ievērotu, kā uzvedas daudzi tur strādājošie vīrieši – operatori, grimētāji, režisori u.c. Ir acīm redzams, ka tie ir homoseksuālisti. Un, lūk, šādi cilvēki tagad nosaka mūsu gaumi, mūsu bērnus, mūsu viedokli, mūsu uzskatus, būtībā visu mūsu dzīvi!

Man ir daudz draugu Amerikā, jo daudzi no Maskavas ir emigrējuši. Tad nu, lūk, viņi man stāsta, ka atsevišķās prestižās Amerikas iestādēs cilvēks vispār nevar iekļūt, ja viņš nav homoseksuālists. Bet nu par Holivudu tagad jau zina visi – ja neesi homoseksuāls, tad vari pat nemēģināt tuvoties Holivudai... Tā arī saka – tur ir homoseksuālistu mafija. Tas taču ir drausmīgi, ja sodomīti diktē visai sabiedrībai gaumi, vajadzības, uzstādījumus! Tāpēc es domāju, ka tas nav tikai viņu

guļamistabas jautājums.

Lai gan, iespējams, ja šie cilvēki saprastu savu marginalitāti un nepilnvērtību, ja viņi nelīstu citu cilvēku dzīvēs un nediktētu citiem savus noteikumus, tad, iespējams, viņus neviens arī neaiztiktu.

Homoseksuālisti bija arī agrāk. Kā zināms, Sodoma pastāvēja aptuveni pirms 4000 gadiem. Atceros, 1985.gada sākumā,

kad vēl nebija sākusies PSRS pārbūve, es grāstījos rakstīt detektīvomānu un aizgāju pie kāda pazīstama izmeklētāja. Viņš, stāstot par dažādiem atgadījumiem no izmeklētāja dzīves, teica, ka eksistē tāds “nedzīvais pants” par pederastiju. Es pajautāju: “Kāpēc nedzīvs?” Viņš man paskaidroja, ka par “nedzīviem” viņu žargonā sauc tos pantus, kurus praktiski neizmanto. Tas ir, ja homoseksuālisti nerīko orgijas komunālajā dzīvoklī pie atvērtām durvīm un logiem un neizmācas kaimiņu zēniem, tad neviens viņus neaiztiek. Bet šodien, kā paši redzat, viņi ietekmē pilnīgi visu mūsu dzīvi, tāpēc mums uz to ir jāreaģē ļoti asi.

Turpinājums būs...

Tulkojums: <http://politologija2.wordpress.com>

VAR NĀKTIES KRAVĀT KOFERUS!

ATKLĀTA VĒSTULE Nilam Ušakovam

Saprotu, ka Jums un “SC” nepatīk Dziesmu svētki, bet mīļš ir 9. maijs – Latvijas otrreizējās okupācijas gadadiena. Nekādi nevar salīdzināt to grandiozo pasākumu – noslēguma koncertu, sadziedāšanos un tautas liksmību, kas visu vakaru un nakti valdīja Mežaparkā, ar jūsu “svētkiem” pie OKUPĀCIJAS SIMBOLA PARDAUGAVĀ 9. maijā. Tur jūs izcēlāties vienīgi ar publisku sadzēršanos, dabisko vajadzību kārtošānu un piemēslotu apkārtni, bet mēs – ar jautrību, smaidiem, dziesmām, dejām, kolosālu garastāvokli, kopības sajūtu. Un tieši tas jūs baida – var nākties kravāt koferus, jo latvieši var atstāties un starptautiski pieprasīt DEOKUPĀCIJU, bet tagadējo varnešu vietā nāks valstsvīri, kuri domās par LATVIJU, nevis kolonistiem.

Atceros, pērn Jūs teicāt, ka noliekat pie Okupācijas pieminēkļa puķītes savam vectēvam. Man, domāju, arī daudziem latviešiem, jautājums ir, kādēļ tieši tur? Vai arī Jūsu vectēvs bija tiešs Latvijas okupācijas veicējs, bet varbūt piedalījās latviešu likvidēšanā Krievijā 1937. gadā? Tādā gadījumā es saprotu Jūsu piedalīšanos okupantu svētkos, kā arī Latvijas pamatu graušanā, cenšoties atjaunot okupantu uzspiesto krievu valodu kā valsts valodu.

Manas vecmāmiņas piemiņas vārdā es

pieprasu, lai “SC” panāk, ka viņu biedrs Rubiks atvainojas cietušajiem un latviešu tautai par publiski paziņoto, ka deportācijas bija vajadzīgas un okupācija nav bijusi! Tur gan būtu jābūt tiesai. Kas notika Masļenikos? Ne pretošanās uzbrukumam?!

Cerot saņemt patiesu atbildi,

Valters Rudzītis
Vaidavā

DZIESMU SVĒTKI UN PATRIOTISMS

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Šovasar notika kārtējie Dziesmu un deju svētki. Ārzemnieki, kas pirmoreiz nonāk šāda veida pasākumu skatītāju lomā, parasti brīnās: “Tad nu gan jūs esat bagāta valsts, varat samaksāt honorārus tik daudziem tūkstošiem talantīgu cilvēku!” Un, kad viņiem paskaidro, ka valsts apmaksā tikai šo cilvēku guldīšanu un barošanu, dažreiz varbūt vēl ceļa naudu, bet par uzstāšanos daudzu dienu garumā viņi nesaņem ne santīma, tad šie vēl lielākā izbrīnā no groza galvu un nosaka: “Jā, ļoti patriotiska tauta tad nu jūs esat!”

Padomāsim, tautieši, kādiem mums vajadzētu būt pasaules acīs, ar ko izcelties – tikai ar dziesmām un dejām vai varbūt ar gatavību ziedot sevi tautas labā?”

Lai nu tas tā būtu ārzemnieku uztverē, bet vai no latviešu patriotu viedokļa šie cilvēki automātiski būtu uzskatāmi par malačiem tikai tāpēc vien, ka ir piedalījušies šāda veida pasākumos? Nepāprotiet, lūdzu, es nevēlos noiecināt šo svētku nozīmi un, protams, atzīstu, ka tā ir unikāla tradīcija, par kuras saglabāšanu mēs pamatoti varam būt lepnī pasaules acīs! Tomēr manā uztverē **krietns latvietis ir tas, kurš ne tikai godā un pārzina savas tautas tradīcijas, bet arī aizstāv tās nacionālo godu.** Un ir vairāki datumi, kad to vajadzētu darīt, svarīgākie no tiem, manuprāt, ir 16.marts un 9.maijs. Pirmā no tiem mēs godājam savu nacionālo karavīru piemiņu, otrajā – pasīvi noskatāmies okupantu spēka demonstrēšanā, neveicot tiem gandrīz nekādu pretdarbību...

Kā te lai neatceras notikumus Ziemeļīrijā, kur līdzīgā veidā protestanti (angļu okupanti) soļoja pa Belfāstas ielām, svinot savu uzvaru pār pamatautu, bet pamatnācija – iru katoļi – gan (atšķirībā no mums) nestāvēja galvas nodūruši un neslēpās pagultē, bet izrādīja viņu nekaunībai drosmīgu pretsparu. Un tad nu jāsāk do-

māt – kāpēc pie mums tas nenotiek?

Parasti, kad izsakām aicinājumu t.s. “ierindas” latvietim piedalīties pasākumos iepriekš minētajos datumos, līdztekus sen jau zināmajam argumentam, ka drošības iestādēm tas nepatīks, dzirdam arī piezīmētākus un no pirmā acu uzmetiena it kā pilnīgi objektīvus iemeslus: nav laika, jāstrādā, tagad darbu viegli pazaudēt, bet grūti atrast... nav, kam atstāt pieskatīt bērnus (mazbērnus), kā arī mājlopus... brauciens uz Rīgu maksā dārgi, nav naudas ceļam... ir vāja veselība, nevaru izturēt stāvēšanu karstumā (aukstumā)... visbeidzot pat tādi argumenti ir dzirdami kā: ko tāds spoks kā es tur rādīšos, es taču esmu šausmīgi resns (tievs, vecs, grumbains... utt.), cilvēkus tik biedēšu... un tam līdzīgi.

Bet te nu pienāk Dziesmu svētki, un, skat, tavu brīnumu, gan mazos cilvēkbērnus, gan lopus ir kam atstāt pieskatīt, gan nauda ceļam atrodas, gan veselība pēkšņi tā uzlabojas, ka var ne tikai vairākas stundas, bet pat dienas kā lietū, tā svelmē

nostāvēt, gan darba devēji kļūst tik laipni, ka bez ierunām atlaiž uz teju veselu nedēļu, un beigu beigās, pat visi psiholoģiskie kompleksi par savu *šausmīgo* ārieni pazūd kā nebijuši! Kā šādu “fenomenu” lai izskaidro?

Diemžēl atbilde te ir visai skaidra un skaudra – **Dziesmu svētki mums ir nozīmīgi, bet 16.marts, 9.maijs vairumam absolūtu nesvarīgi datumi.** Ja tikai katrs desmitais Dziesmu svētku dalībnieks 9.maijā nostātos ceļā okupantiem un pateiktu: “Stop, nolieši, pietiks jums apņirgt mūsu tautas ciešanas un apjūsmot savus nelietīgos darbus, ko atnesāt līdz ar savu *Uzvaru*, vācieties atpakaļ uz savām mīgām, kamēr vēl no mūsu zemes pavisam neesat iztriekti!” – tad okupanti beidzot dabūtu trūkties un sāktu aizdomāties, vai nevajadzētu viņiem tomēr savas nelietīgās aktivitātes piebremzēt.

Tomēr latvieši tā nedara, jo, jāskatās patiesībai acīs, ir ne tikai saraduši, bet daudzi pat saradojušies ar okupantiem, un daudziem degradētiem ļautiņiem viņu nekaunīgās izdarības 9.maijā vairs nekādu riebumu un sašutumu neizsauc.

Turpinājums 8. lpp.

KAD LATVIEŠI BŪS SAIMNIEKI SAVĀ ZEMĒ?

Turpinājums no 1. lpp.

Andris Pauls-Pāvuls:

Tagad arī valsts atbalsta, piešķir kreditus latviešiem, kuri grib zemi nopirkt. Izveidojas situācija, ka divdesmit līdz četrdesmit hektārus liela vēsturiskais īpašums tiek izkropļots – māja ar nelielu zemes platību paliek vecajam īpašniekam, bet visu pārējo nopērk lielražotājs. Līdz ar to ģimenei, kam īpašums sākotnēji pat no paaudzes paaudzē ir piederējis, tas kļūst tikai par mājvietu, kur ne ar kādu ražošanu vairs nav iespējams nodarboties. Atliek tikai iet pie kāda par kalpu vai dzīvot no pabalstiem.

VALSTS PALIEK ZAUDĒTĀJA

DDD: Mēs vairākos turpinājumos publicējam *Burtņiekos* dzīvojošā agronoma Andreja Lucāna rakstu par lauksaimniecības politiku Latvijā. Arī intervijā viņš atzina, ka Latvijas un latviešu tautas nākotne ir nelielās saimniecībās, jo tās veicinās Latvijas vienmērīgu apdzīvotību un, protams, nodarbinātību. Spriežot pēc tā, ko saki, jāsecina, ka pašreizējā valsts lauksaimniecības politika ir vērsta pilnīgi pretējā virzienā. Kā interesēs tas notiek? Kas stimulē šo pretējo “attīstības” procesu?

Andris Pauls-Pāvuls: Diemžēl daudzi cilvēki pēc denacionalizācijas, pēc īpašuma atgūšanas, vairs nav gribējuši nodarboties ar lauksaimniecību, nav atgriezušies no trimdas Latvijā. Lielie industriālie graudu ražotāji ir sākuši saimniekot šajās teritorijās, parādot, ka ar jaudīgu tehniku un ķīmiju neliels cilvēku skaits var apsaimniekot ļoti lielas zemes platības. Piemēram, tūkstoš hektāru var apsaimniekot seši septiņi cilvēki. Ko valsts no tā iegūst? Gandrīz neko, jo, ja visi izaudzētie graudi tiek eksportēti, tad valsts neiegūst pat PVN. Vienīgais valsts ieguvums ir sociālais un ienākumu nodoklis no sešiem vai septiņiem nodarbinātajiem. Ja parēķinām valsts ieguvumu no viena hektāra, tad tas vispār nav nekas.

Aitkopju asociācijā esam izstrādājuši savu nozāres ilgtermiņa attīstības stratēģiju. Veicot aprēķinus, esam guvuši pārlicebus, ka ģimene (vīrs, sieva un trīs bērni) varētu izdzīvot, pabarot un izskolot bērnus ar četrdesmit hektāriem zemes un ES platību maksājumiem, neprasot no valsts nekādus sociālos vai cita veida pabalstus. Četrdesmit hektāri ir pietiekami daudz, lai audzētu 240 aitas. Parēķināsim, cik saimniecību izveidotos uz tūkstoš hektāriem, kurus šobrīd apsaimnieko viens īpašnieks, nodarbinot se-

šus septiņus cilvēkus?

DDD: Sevi apgādāt varētu divdesmit piecas ģimenes, kuras palīdzētu arī saviem draugiem un radiem pilsētā.

A.P.P.: Protams. Bet diemžēl lielo graudkopju lobijs ir ļoti spēcīgs. Un šajā negodīgajā cīņā iet latvietis pret latvieti – tur nav nekādi ārzemnieki.

Sabiedrību ietekmē ar nekaunīgu demagoģiju, sludinot, ka jāuzpērk zemes, lai tikai ārzemniekam netiek. Valstij prasa palīdzību, lai varētu nopirkt zemi no tiem latviešiem, kuri ir iznomājuši savus īpašumus. Valsts politika ir tāda, ka cilvēkam nav nekādas perspektīvas – labāk paliec tajā Anglijā, pārdod savu zemi, bet neiedomājies, ka varēsi sekmīgi saimniekot savos divdesmit hektāros. Mani uztrauc, ka sekas šim procesam var būt ļoti bēdīgas, un politiķi to zina, bet neviens par to skaļi nerunā.

Ārzemniekus neinteresē kaut kāda maza saimniecība ar divdesmit līdz četrdesmit hektāriem, bet gan lielas, sakomplektētas saimniecības ar 1000 hektāriem, modernu, dārgu tehniku un profesionāliem darbiniekiem. Tieši tādas ir lielražotāju saimniecības, kuras par valsts garantētiem kredītiem uzpērk nomātās zemes. Gandrīz visām šīm saimniecībām jau ir fantastiski lielas komercķīlas un kredītsaistības, bet, ja kaut kas nosvārstās globālajā finanšu situācijā, viņi visi faktiski nonāk zem izsoles āmura, un tad gan šīs lielās saimniecības iegūs ārzemnieki – un par lētu cenu.

DDD: Kāds būtu pareizākais risinājums? Ko varētu darīt valsts un ko – vienkāršie cilvēki?

A.P.P.: Es varu sacīt tikai par aitkopības nozari. Zināmā mērā mums šobrīd ir paveicies ar zemkopības ministri Laimdotu Straujumu, jo viņa tiešām kaut ko saprot. Viņai, manuprāt, ir ļoti pareiza nostāja, ka prioritātei Latvijā jābūt nevis šai industriālajai graudu un/vai bioenerģijas ražošanai, bet piena un arī gaļas lopkopībai, jo šādi tiek iegūts produkts ar pēc iespējas lielāku pievienoto vērtību.

Pēc būtības – kas ir graudi? Graudus ar kuģiem eksportējam kā lopbarību, pēc tam vedam iekšā ģenētiski modificētu soju, lai būtu ar ko barot lopus. Pašu lopkopju ražotās spēkbarības nepietiek, līdz ar to arī lopkopība neattīstās, jo lopam ar pliku zāli vien nepietiek.

ABSURDA TEĀTRIS BRISELĒ

DDD: Tu saki, ka Straujuma saprot... Vai tiešām viņa rīkojās godīgi, kopā

ar Sandru Kalnieti stāstot, ka zemnieki beidzot iegūs godīgākus platībmaksājumus no Eiropas Savienības?

Andris Pauls-Pāvuls: Tāds ir politiķu maizes darbs – iestāstīt tautai, ka turpmāk būs labāk, un, mēģinot manipulēt ar kaut kādiem skaitļiem, to pierādīt. Diemžēl valsts vadītājiem, politiķiem nepietiek drosmes atzīt, ka, lai gan platību maksājumi būs nedaudz lielāki, tomēr,

Valdības aplamās politikas dēļ šādu saimniecību, kas audzētu gan lopus, gan graudus pašu vajadzībām, gan sienu, paliek aizvien mazāk.”

saldzinot ar citām Eiropas Savienības valstīm, latviešu zemnieki saņems vismazāk.

DDD: Amatpersonu lieģināšanās ar panākumiem ir, maigi izsakoties, smieklīga. Viņu skaidrojumi ir neloģiski, jo var mainīt saskaitāmos vietām, cik vien vēlies, summa jau no tā nemainās – trīs plus četri ir tikpat, cik ir četri plus trīs...

A.P.P.: Protams, godīgi būtu pateikt visu, kā ir, bet politiķi no tā baidās.

DDD: Pirms Eiropas Savienības budžeta pieņemšanas, zemnieki no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas devās uz Briseli, lai protestētu pret negodīgo ES lauksaimniecības politiku. Tu ļoti skeptiski izteicies par šīm akcijām, pat pasmējies par bezjēdzīgo dziedāšanu Briselē.

A.P.P.: Savas domas par šo kampaņu – “Vienotības” politiķu organizēto reklāmas šovu – es publicēju vairākos interneta portālos. Parasti politiķi cenšas atspēkot nepamatotus izteikumus par viņu darbošanos, bet laikam trāpīju desmitniekā, apgalvojot, ka reāli tā bija vistiešākā politiķu PR akcija, kurai nebija absolūti nekāda sakara ar centieniem panākt labākus nosacījumus mūsu zemniekiem. Tā bija banāla shēma, kur vienas partijas un industriālo lielražotāju algoti darboņi tizlā izpildījumā mēģināja pārliecināt citu nozaru mazos zemniekus par to, kas viss ir vislabākajā kārtībā!

Manuprāt, “Vienotība”

saprata, ja nedabūs visus zemniekus savā pusē, nākamajās vēlēšanās ar saviem trim arbūziem – Ministru prezidentu, finanšu ministru un lauksaimniecības ministri – piedzīvos bēdīgu galu, un meklēja mazāk sāpīgo izeju.

DDD: Tad tā bija “Vienotības” ideja – aizvest zemniekus uz Briseli, lai uzdziedātu “Bedu, manu lielu bedu”?...

A.P.P.: Ticamāk, tā bija kāda lēta shēmotāja – po-

littehologa piespēlēta ideja. Mūs, aitkopjus, arī aicināja. Ja nemaldos, tad kāds arī aizbrauca. Zinu, ka brauca truškopji, kazkopji un visi pārējie. Visus sasēdināja lidmašīnā un aizveda uz Briseli, kur viņus sagaidīja nevis zemkopības, bet (!) labklājības ministres Viņķeles sabiedrisko attiecību speciāliste. Uz Briseli atbraukušos zemniekus pēc izstrādātas shēmas izveda isā ekskursijā pa pilsētas centru, parādot *čurājošos puisīti*. Pēc tam visi devās uz Eiropas Parlamenta kafējnicu, kur Kalnietes biroja darbinieki viņus pabaroja, veica izskaidrojošo darbu, papļāpāja ar viņiem, tad aizveda attālāk ap stūri, kur viņus sagaidīja Kalniete...

DDD: Ar notīm...

A.P.P.: Jā, bija notis, karogi, transparenti, dažas dziesmas. Kalniete teica uzrunu. Visi fotografējās. Pēc tam, piemēram, uz Valmieras laikrakstu aizsūtīja informāciju: re, kā te Valmieras zemnieki kopā ar Kalnieti cinās – nu, jauki... Visi laimīgi un mierīgi!

Un pēc tam uz Briseli steidzās atkal nākamā lidmašīna jau ar citiem zemniekiem – atkal *čurājošais puisītis*, kafējnicā utt. Šajā tvaika nolaišanas akcijā tika iztērētas fantastiskas naudas, kas pamatā nāca no industriālo zemnieku lielražotāju kabatas! Es to vienkārši skaidroju tā, ka “Vienotība” ir bezizejā, un kaut kā ir vajadzīgs parādīt savus “plusus”.

Turpinājums 8. lpp.

PAR TAISNĪGUMU IR JĀCĪNĀS!

Intervija ar Saeimas deputāti **Ivetu Griguli**

Turpinājums no iepriekšējā numura

ĀRZEMJU LATVIEŠU LIEKULĪBA

Iveta Grigule: Būšu varbūt nedaudz nekorekta pret saviem kolēģiem un pret vairākiem politiķiem, kas ir bijuši pietiekami ievērojamas figūras uz Latvijas politiskās skatuves, – mūsu ārzemju latviešiem, kas ir dzimuši un auguši pavisam citā vidē, kuriem jau no bērnības ir ierogramētas pilnīgi citas vērtības. Viņi atnāk šeit kā varoņi baltos zirgos, kā lielie cietēji un dara visu iespējamo, lai ar saviem kontaktiem, kas viņiem ir mītnes zemēs (tur viņi ir pavadījuši savu bērnību, jaunību un studiju gadus, kad cilvēkā veidojas vērtību sistēma, priekšstati utt.), it kā celtu Latviju, bet lielā mērā apzināti vai neapzināti rūpējas par savu kādreizējo mītnes valstu interesēm.

DDD: Viņi ir ļoti pateicīgi savām mītnes zemes valdībām un apliecina to ar saviem darbiem, aizmirstot savas Tēvzemes un latviešu tautas intereses un vajadzības.

I.G.: Jā, viņi pēc gadu desmitu prombūtnes atgriežas un liek tagad Latvijai ielēkt kaut kādās abstraktās, it kā demokrātiskās mērvienībās, kas Latvijā nav savienojamas ar latviešu tautas pamatvērtībām. Tiek darīts viss, lai veicinātu kosmopolitismu, globalizāciju, bet tas iznīcina mūsu tautu, mūsu valsti. Nav citas vietas pasaulē, kur mēs varēsim runāt latviski, kur mēs varēsim sargāt savu kultūru, savu zemi. Nekad savā dzīvē nebiju redzējuši tik daudz nejēdzību kā šajos pēdējos trijos gados, kopš esmu Saeimā. Esmu kļuvusi par ļoti lielu eiro skeptiķi un šo starptautisko lielvaru nemilētāja.

VALDĪBĀ SĒŽ BEZMUGUR- KAULNIEKI

DDD: Kā jums liekas, kāpēc tiek ignorēta Saeimas 1996. gada Deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā ļoti skaidri ir noteikts, ka Latvijai sadarbībā ar Krieviju un ārvalstīm ir jāveicina padomju laikā iepludināto un viņu pēcteču repatriācija? Tas taču ir konstitucionāls likums, kuru visiem ir pienākums ievērot un īstenot dzīvē!

Iveta Grigule: Es nezinu, man grūti atbildēt uz šo jautājumu. Domāju, ka arī šajā jautājumā noteikti ir kādas vienošanās – augstākas un starp spē-

cīgākiem spēlētājiem. Tā pati piesauktā ģeopolitika starp Ameriku un Krieviju. Pilnīgi iespējams, ka ir kaut kādas vienošanās par to, ka Latvijas valdība tiks turēta pietiekami lielā atstatumā no šī likuma realizēšanas, kā saka – mīlā miera un koleģiālo attiecību labad starp Krieviju un Ameriku. Bet tas ir tikai minējums – man nav precīza skaidrojuma. Saeimā šis jautājums netiek cilāts.

DDD: Diemžēl. Mēs savulaik iesniedzām Saeimā likumprojektu par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju, bet tas pazuda vīdīlākajā un vīstālākajā atvilktnē. Starp citu, kā jūs vērtējat to deputātu rīcību, kuri nobalsoja par Abrenes atdošanu Krievijai?

I.G.: Atdot Abreni Krievijai bez tautas gribas – tas nebija pareizi. Protams, bija liels spiediens no Krievijas, no Amerikas.

DDD: Jūsu pārstāvētās frakcijas vadītājs Augusts Brigmanis man solīja, ka neatdos Abreni, bet...

I.G.: ...droši vien jau nobalsoja par atdošanu?

DDD: Tā viņi izdarīja. Kādēļ latvieši ir tik iztapīgi un lunkani?! Igauniem joprojām nav robežlīguma ar Krieviju, bet vai tādēļ viņi ir sliktākā situācijā? Kādēļ, jūsuprāt, tik liels spiediens tiek izdarīts tieši uz Latviju?

I.G.: Par to tā īsti neesmu domājusi, bet man liekas, ka Latvija, salīdzinot ar Lietuvu un Igauniju, ir daudz izdevīgākā ģeogrāfiskā stāvoklī. Mēs jau vēsturiski esam bijuši Baltijas centrs. Cilvēki šeit ir bijuši vienmēr ļoti ļoti lojali, korekti...

DDD: Pacietīgi...

I.G.: Pacietīgi, jā. Mēs paburkšķam katrs savā dzīvoklī, virtuvē, pie pusdienu vai brokastu galda, bet neiesim taču taisīt kaut kādas akcijas, protestēt, teikt skarbus vārdus – pasarg' Dievs, ja mēs kādu apvainojam! Diemžēl pēdējos gados valstsvīri mums ir ar lielām “mugurkaula problēmām”. Bet, kā saka daži mani kolēģi, visas problēmas esot galvā. Piekāpība un ļaunšanās pierunāties diemžēl ir daudz politiķu un valstsvīru, arī Eiropas parlamenta deputātu ne labākā puse. Mums Eiropas parlamentā ir deviņi deputāti – vai viņi tur dzird? Ko viņi tur dara?

DDD: Viņi pelna sev naudu...

I.G.: Tas ir cits jautājums, bet, vai viņi stāsta, runā – vai viņi tur dzird? Vai viņi pārliecina savus kolēģus? Vai viņi nāk pie mums uz Saeimu un saka – mīļie, tūlīt būs baigi riskantā regula, kas mums...

DDD: Bet viņi taču ne-strādā tautas interesēs.

“Mums pašiem ir jāstrādā un jāatceras, ka ieguldītais darbs nezudīs – tas noteikti nesīs augļus, ja ne šogad, tad nākamgad vai aiznākamgad, bet ir jāiet un jādara.”

Šeit pat, Saeimā, nejūtu tos deputātus, kuri aizstāvētu tautas intereses, tad kāpēc lai mēs iluzori domātu, ka tur viņi ir labāki?

I.G.: Tur tā atlase ir lielāka, kritēriji citi...

DDD: Kā Šlesers reiz teica – atradīsim lielāko nelieli un to arī ieliksim...

JAUNO DEPUTĀTU PĀRAUDZĪ- NĀŠANA

DDD: Sarunas sākumā jūs teicāt, ka ar jaunajiem Saeimas deputātiem kāds strādā.

Iveta Grigule: Strādā. **DDD:** Kā tas izpaužas, un kas strādā?

I.G.: 10. Saeimā es ienācu kā pilnīgi jauns deputāts. Pirms tam nepilnus divus sasaukumus strādāju Mārupes pašvaldībā, bet tur tiek risināti tikai saimnieciskie, izglītības un sociālie jautājumi. Visi strādājām, katram savs viedoklis – reizēm uzklauša, reizēm neuzklauša, bet pozīcija un opozīcija tur nekad nebija bijusi. Tāda – jauna un nepieredzējusi “lielajā politikā” – atnācu uz Saeimu, kur likumdošanas darbs, protams, atšķiras no darba pašvaldībā.

Lielā “skološana” sākās ar budžeta apstiprināšanu. Bijām koalīcijā, visiem bija jāievēro disciplīna, bet es atļāvos iesniegt četrus priekšlikumus un savā frakcijā atradu pat divus atbalstītājus – Jāni Klaužu no Līvāniem un pašreizējo prezidentu Andri Bērziņu. Tobrīd runāja, ka nopēms 8 latus ģimenes valsts pabalstam, jo nevajagot – tā esot lieka naudas šķērdē-

šana. Bet šie 8 lati reizēm, piemēram, ģimenei laukos, ir liela nauda, iespējai nedēļu nopirkt maizīti. Iesniedzām priekšlikumu, ka nedrīkst tos atņemt.

Iesniedzām arī priekšlikumu, ka ir jāpalielina finansējums neatliekamās palīdzības sniegšanai lokālajās lauku slimnīcās un jāsamazina pacientu līdzmaksājums. Frakcijas vecie, pieredzējušie kolēģi jau tad mani pamācīja, ka tā nedrīkst rīkoties – koalīcija ir koalīcija, un no budžeta neko nedrīkstam papildus prasīt. Tie vecie, pieredzējušie deputāti, kuru šobrīd vairs nav Saeimā, teica: *nē, nē, nevajag nekādus priekšlikumus, tad tevi noliks stūrī, un tur arī četrus gadus sēdēsi, man tā bija, es zinu – esi prātīga...* viss jau ir pareizi, bet saproti... Bet es nesapratu, atļāvos iesniegt un balsot pretēji Koalīcijas padomes lēmumam. Šis gadījums, nepaklausība pagāja bez ievērojami sliktām sekām.

Pēc tam nāca pavasaris, kad ZZS veselības ministrs Juris Bārzdīņš (veselības ministrs no 2010. gada 3. novembra līdz 2011. gada 25. oktobrim – *red.piez.*), saskaņojot ar finanšu ministru Vilku un premjeru Dombrovski, ierosināja, ka deviņas no vienpadsmit lokālajām slimnīcām nav vajadzīgas. Dobeļē, Kuldīgā, Cēsīs, Madonā, Ogrē, Jūrmalā, Krāslavā, Tukumā un Alūksnē pietiek ar dienas aprūpes centriem, slimnīcas tur nav vajadzīgas. Laukos, kur jau tā medicīniskā aprūpe nav pieejama, slēgt lokālās slimnīcas ir vairāk nekā amorāli! Tā būtu katastrofa!

Turpinājums 6. lpp.

KĀPĒC SADEDZINĀJA EIROPAS SAVIENĪBAS KAROĢU?

J. Rolavs

Anglijā

Spītējot tautas vairākumam, kurš nevēlas eiro, bet vēlas saglabāt latu, Latvijas valdība tomēr organizēja iestāšanos eiro zonā. Protestējot pret šādu rīcību, 4. jūlijā pie Brīvības pieminekļa tika sadedzināts Eiropas Savienības karogs.

Pret karoga dedzināšanu iebilda Ministru prezidents V.Dombovskis un ārlietu ministrs E. Rinkēvičs, bet iekšlietu ministram R.Kozlovskim kaut kas pavisam “sagāja dēli”, un viņš piepeši paziņoja, ka “Latvija ir demokrātiska valsts”... Kas tā par demokrātiju, ja tikai viena piektdaļa no tautas vēlas eiro, bet vairums pret to ieblīst, tomēr šis fakts tiek ignorēts?!

R.Kozlovskis prātoja arī, ka Eiropas Savienības karoga dedzināšana varot nostatīt Latviju uz radikālisma ceļa. Bet kas tad radikālismā ir slikts? Tieši radikāli politiķi, kas radikāli (tātad pamatīgi!) aizstāv savas tautas un valsts intereses un iznīdē ačgārnības, ir nepieciešami Saeimā un valdībā. Tikai tādi spētu izveidot Latviju par plaukstošu valsti un izglābt latviešu tautu no bojāejas, kā to izdarīja radikāli pirms Otrā pasaules kara no 1918. līdz 1940. gadam. Tikai negodīgi un domāt nespējīgi kosmopoliti prātuļo, ka radikālisms būtu iznīdējams no pašules.

Tomēr par tādiem strīdiem nav jābrīnās. Tikai 25 procenti tautas atbalsta valdību, bet Saeimu – pat tikai 17 procenti.

Manuprāt, tauta beidzot sāk atmosties!

RĪTAUSMĀ

Stāvus saceltu spalvu,
Suns ierūcas, paslējis galvu.
Atkal klaidoņu varza
Tiko iekļūt mūsu Dārzā.
Latviet!
Sprauni cel gurdeno garu un miesu –
Kaut par spilvena tiesu!

Imants Vanags

86 gadus vecs, politiski represētais

“DDD” ir iespējams abonēt:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Abonēšanas maksa:

- 4 mēnešiem** 3,95 Ls
- 3 mēnešiem** 3,00 Ls
- 2 mēnešiem** 2,00 Ls
- 1 mēnesim** 1,00 Ls

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

“DDD” iznāk divas reizes mēnesī – piektdienās.

PIEMINI ABRENI

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

1944. gada 22. augustā Kremlis izrādīja grūti aptveramu operativitāti – 24 stundu laikā nolēma Latvijas teritoriju samazināt par 1075 kvadrātkilometriem. Savādi, ka tobrīd Latvija vēl bija vāciešu rokās. Kaujas norisinājās pie Gulbenes.

Viļa Lača valdība šo lēmumu, protams, apstiprināja. Par pavēles neizpildi draudēja nošaušana.

Pēc pusgadsimta vara mainījās – Latvija ieguva neatkarību. 1992. gada 22. janvārī Augstākā Padome pieņēma lēmumu “Par Abrenes pilsētas un 6 Abrenes apriņķa pagastu aneksijas neatzišanu”. Viss bija likumīgi.

Taču pienāca 2007. gads, un Aigara Kalviša valdība AP lēmumam uzspļāva virsū. Sagribējās dabūt beigta ēzeļa ausis, ko Kremļa Putins apsoliya iedot par Abreni. Varneši pie reizes uzspļāva virsū arī Satversmei, kas noteic, ka Latvijas robežas nedrīkst mainīt bez tautas nobalsojuma.

Par Latvijas teritorijas izpārdošanu ar prieku nobalsoja visi Saeimas krievu deputāti. Tiem pievienojās arī daļa latviešu – **Augusts Brigmanis, Uldis Augulis, Andris Bērziņš, Kārlis Leiškalsns, Vents Krauklis un citi.**

Okupācijas laikā pleskavieši Kremļa dāvinājumu uz savu roku patvalīgi palielināja un papildus tam no Latvijas nogrieza vēl 134 km². Iespējams, šis fakts A. Kalviti un viņa padotos pamudināja uz dīvainu spriedumu: ja jau tiem krieviem zemes ir par maz, tad iedosim viņiem vēl! Un klat uzdāvināja vēl 27 km² lielu zemes gabalu.

Krievija saņēma tai nekad agrāk nepiederošu zemi no Baltinavas, Liepnas un Pededzes pagastiem. Atradās arī pamatojums šādai izrīcībai – “robežas iztaisnošana”. Ja agrāk Latvijas-Krievijas robežas garums bija 282 km, tad tagad – 276 km.

Vēl tikai jānosauca šīs Latvijai pazemojošās rīcības tiešie izpildītāji. Tie bija **Ata Pabrika** vadītās Ārlietu ministrijas atbildīgie darbinieki: **Jānis Lovniks, Aivars Vovers un Mārtiņš Virsis.**

Ir dzirdēti apgalvojumi, ka “to Abreni mums jau nevajag, jo tur dzīvojot tikai krievi”... Atgādināšu, ka pirms kara tur dzīvoja 5577 latvieši. Kāds liktenis šos mūsu tautiešus piemeklēja? Kas samaksās latviešiem par Abrenē zudušajiem īpašumiem?

Uz šiem jautājumiem mūsu varneši nevēlas atbildēt.

PAR TAISNĪGUMU IR JĀCĪNĀS!

Turpinājums no 5. lpp.

Iveta Grigule: Tad es atļāvos nostāties pret ministru un saaicināju slimnīcu un pašvaldību vadītājus. Uz tikšanos ieradās gan ārsti, gan slimnīcu, gan pašvaldību vadītāji, atnāca visi, neatkarīgi no tā, vai viņi zili, zaļi, sarkani vai rozā. Un tad mani audzināja Seska kungs. Kā viņš mani rāja (vēl joprojām ar mani viņš tā knapi sveicinās) – *kā tu vispār iedrošini pret savu ministru, pret savu frakciju!*

Tiek darīts viss, lai veicinātu kosmopolītismu, globalizāciju, bet tas iznīcina mūsu tautu, mūsu valsti.”

Tajā brīdī es nesus, tas bija ļoti izšķirošs brīdis. Un tad kolēģi no laukiem, mūsu pašu zemnieku deputāti, kuri jau redz un zina vislabāk, sāka nostāties manā pusē, un nācās šo lēmumu par slimnīcu likvidāciju atcelt.

Šādos brīžos, kad mēģini pretoties koalīcijas lēmumam, ļoti “audzina” un biedē. Cenšas visādi – gan ar pierunāšanu, gan ar spēlēšanu uz emocijām – *nu, kā tad tu tā, tā taču nevar; saprotam tevi, mums jau arī slikti, bet tu saproti arī mūs...* Ja jaunais deputāts divas, trīs reizes noturas pretim lielajam pieredzējušo kolēģu spiedienam, tad turpmāk viņi tikai atnāks un pajautās – *kā tu domā balsot?* Ja parādi, ka izšķirošās situācijās vari pastāvēt, tad to akceptē, un tas ir ļoti normāli.

KAD SAEIMA ATJAUNOS TAISNĪGUMU?

DDD: *Ja mēs vērstos pie jums ar Deokupācijas un dekolonizācijas likumu, vai jūs censtos palīdzēt aktualizēt šo jautājumu Saeimā?*

Iveta Grigule: Es noteikti censtos. Nezinu, protams, kā to uztvertu mani

kolēģi, bet domāju, ka atsevišķi cilvēki no ZZS būtu gatavi parakstīt. Ir taču iespēja runāt arī ar Nacionālo apvienību, jo līdz šim dažādos jautājumos esam atraduši kopīgas intereses. Kad sāksies Saeimā rudens sesija, varētu šo jautājumu sākt risināt.

Braukājot pa Latviju, esmu saņēmusi arī citus uzdevumus, piemēram, izbeigt uzturēšanās atļauju tirdzniecību. Jā, Latvijai ir vajadzīgas investīcijas, bet

radīsies, ja viņš nestrādās, ja viņš neražos?

DDD: *Dos pabalstus – tikai tik lielus, lai vari nopirkt to, ko drīkst, un tik daudz, lai vienmēr mazliet pietrūktu. Brīvi un neatkarīgi cilvēki nav vajadzīgi, jo tādus grūti kontrolēt.*

I.G.: Mūsu labklājības ministre Viņķele visu laiku satraukti skandina: *mēs esam izaudzinajuši pabalstu saņēmēju paudzi – dodam pabalstus un stimulējam cilvēkus neko nedarīt, bet tikai dzīvot uz pabalstiem!* Bet visa valsts dzīvo ar pabalstiem. Un šie ir pabalsti, kas nāk no ārpuses ar vienu vienīgu mērķi – nostiprināt un stimulēt atkarību.

DDD: *Esam uzsēdināti uz adatas...*

IR JĀROD SPĒKS NENOLAIST ROKAS!

DDD: *Runājot par valdības ieceri veicināt latviešu atgriešanos Latvijā. Vai jūs zināt, ko šobrīd valdība viņiem var piedāvāt, ja darba vieta nav?*

Iveta Grigule: Tagad valsts neko viņiem nevar piedāvāt – ne darbu, ne cilvēka cienīgu atalgojumu. Iedomājaties, cik strauji atkal atjaunos bezdarba līmeni, ja atgrieztos aptuveni trīssimt tūkstoši aizbraukušo? Valdība tagad priecājas, ka bezdarba līmenis ir samazinājies, bet uz kā rēķina? Šie cipari ir tik samudžināti un tik skaisti noformēti – sapakoti un pasniegti kā konfektes!

DDD: *Varbūt valdības repatriācijas programmā vajadzētu ietvert obligātu nepieciešamību Saeimā pieņemt Likumu par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju?*

I.G.: Tā būtu lieliska ideja. Tas būtu reāls instruments, lai veicinātu repatriāciju, nevis iedalot uz 300 tūkstošiem aizbraucēju 600 tūkstoš latu. Kā šī summa tiks izmantota? Sadrukās brošūras, aicinājums – *brauciet atpakaļ!*

– bet nekā jau nav. Varbūt šai darba grupai, kas strādā ar šo jautājumu, patiešām vajadzētu ieteikt beidzot īstenot Deklarāciju par Latvijas okupāciju. Diemžēl mūs, opozīcijas deputātus, nevienu repatriācijas darba grupā neiesaista.

DDD: *Noslēdzot sarunu, kāds būtu jūsu vēlējums latviešu tautai un mūsu lasītājiem?*

I.G.: Apbraukājot Latviju, es redzu, ka cilvēki šobrīd ir apātiski, nomākti, padevušies nolemtībai – *nu, ko tad mēs vairs varam darīt?!* Gribētos novēlēt katram – neatkarīgi no tā, vai viņš ir jauns vai vecs, pārticis vai mazāk pārticis, vesels vai slims – nezaudēt dzirksteli sirdī, dvēselē un ticību mūsu valstij, Latvijas valsts pastāvēšanai, mūsu kultūrai un tradīcijām, mūsu nācijas vērtībām!

Nesen biju Vīnē uz konferenci, kur satiku japāņu profesoru, filozofijas zinātnu doktoru un haiku meistaru no Tokio. Viņš jautāja, no kurienes esmu atbraukusi? Man līdzī bija karte, tādēļ varēju parādīt, kur ir Latvija. Viņš paskatījās uz Eiropas karti, brītiņu padomāja un tad teica: *tu taču dzīvo Dieva ausī!* Novēlu mums visiem atcerēties, ka mēs dzīvojam Dieva ausī, ka mums ir jābūt pateicīgiem Dievam, ka mēs šeit esam. Veltīsim visus savus spēkus, lai saglabātu to, kas mums ir dots.

DDD: *Tikai jāatceras, ka cilvēks pats ar savām rokām un kājām ir darinātājs. Nebūs tā, ka Dievs mūsu vietā visu izdarīs.*

I.G.: Protams, ka mums pašiem ir jāstrādā un jāatceras, ka ieguldītais darbs nezudīs – tas noteikti nesīs augļus, ja ne šogad, tad nākamgad vai aiznākamgad, bet ir jāiet un jādara. Vistuvāk rītausmai ir vistumšākais laiks – tad ir visgrūtāk. Pirms finiša vienmēr ir grūtāk. Bet galvenais – nevajag padoties!

Intervēja Liene Apine

NACIONĀLAS VALSTS NĪDĒTĀJI

Biruta Gereiša

Liepājā

Žurnālists **Kārlis Streips** radioraidījumā “Aktuāls temats” saskaņā ar savas neveselīgās apziņas redzējumu apgalvoja, ka nacionālisms ir rasisms, antisemitisms, homofobija un ksenofobija. Bet ne jau tikai Streips tik stulbi runā – daudz lielāku apdraudējumu valstij nodara cilvēki ar līdzīgu uztveri, bet kuru rokās ir varas sviras.

Piemēram, pēc ministru ziņojumiem Saeimā par padarīto “NA” deputāts **Jānis Dombrova** mazliet pakritizēja ārlietu ministru **Edgaru Rinkēviču** (RP) – viņš pavisam pareizi aizrādīja, ka Rinkēvičam vairāk vajadzētu rūpēties par savu tiešo darba uzdevumu veikšanu un mazāk interesēties par “praidu”. Uz to Rinkēvičs atbildēja: “Ja mani kritizē ekstrēmas organizācijas pārstāvji,

tad esmu uz pareizā ceļa.” Nu, gluži kā greizā spoguļa raugoties!

Jāatgādina, ka pagājušajā vasarā Rinkēvičs piedalījās seksuālo deģenerātu “praida” gājienā un Vērmanes dārzā sarunā ar žurnālistu televīzijā apsoliya, ka viņš rūpēšoties un virzīšot tālāk jautājumu par homoseksuālu “tiesību” paplašināšanu. Vēl nekad un nekur neviens ministrs kaut ko tādu nav atļāvis – publiski aizstāvēt izvirtuļus! Un kāds sakars ārlietām ar homoseksuāliem? Vai šādi ministrs apliecināja tautā klistošo baumu patiesumu, ka Ārlietu ministrijā visvieglāk darbu var dabūt “zilie zēni” un viņu “draugi”?

Turpretī pēc Lindermana aģitācijas par Latgales autonomiju Rinkēvičs tikai paraustīja plecus un aprobežojās ar mutisku brīdinājumu: “Ja vēl kaut kas tāds atkārtosies, tad Lindermans tiks iekļauts “melnajā sarakstā!” Protams, pašam Lindermanam par šiem “praidu” aizbildņa draudiem ne silts, ne auksts – tāpat zināms, ka ār-

lietu ministrs uz normāliem darbiem nav spējīgs. Tāpēc Lindermans izveidoja partiju un to pierēģistrēja. Aktīva pret darbība no Latvijas valsts puses, kuras drošība tiek apdraudēta, neseko.

Reiz žurnālā “Sestdiena” (30.07.–05.08.2011.) Rinkēvičs intervijā izteicās, ka “tie cilvēki, kas šeit atbraukuši pēc 1940. gada, nav okupanti... varbūt varam darīt tā, ka ... nepilsoņu bērni automātiski kļūst par Latvijas pilsoņiem...”

Vairāk nekā divdesmit gadu laikā mums nav bijis neviens normāls, saprātīgs ārlietu ministrs, neviens nav aizstāvējis neatkarīgas, nacionālas valsts intereses. Manuprāt, vienīgais, kurš Latvijai vēlējas palīdzēt, bija **Georgs Andrejevs**. Viņš jau bija sagatavojis dokumentu paketi sūtīšanai uz ANO, bet kaut kur valdības anālēs šie dokumenti “pazuda”... Un tad jau drīz viņam vajadzēja demisionēt sakarā ar t.s. “čekas maisos” atrasto kartīti.

ROTŠILDI UN ROKFELLERI PRET “JAUNO KAPITĀLU”

Jevgēņijs Černihs

Pirms gada divas visslavenākās pasaules finanšu dinastijas noslēdza savienību, acumirkli radot ļoti daudz jautājumu un savzvērestības teoriju. Analītiķiem šāda aliance likās divaina, negaidīta. Tika uzskatīts, ka abi klanī isteno niknu savstarpēju karu. Tās atbalss tika saskatīta daudzos pasaules notikumos.

Sākot ar ekonomisko uzlidojumu Ķīnai ar Rotšildu palīdzību, kas deva triecienu ASV – Rokfelleru dzimtenei, ar eiro – amerikāņu dolāra pretsvara – ieviešanu, un beidzot ar dažādiem sikumiem... Savukārt 2010. gada pavasarī Meksikas līcī pie ASV krastiem uzsprāga kompānijas “British Petroleum” naftas platforma, kas tika uzskatīts par stabilu Rotšildu aktīvu. Pat Mihailu Hodorkovski pieskaitīja pie klanu ciņu upuriem. Viņam ar Rotšildiem bija daži kopīgi projekti. Rokfelleri arī it kā noskatīja “JUKOS”. Titānu slēptās saķeršanās rezultātā notika Hodorkovska arests. Viņš pazaudēja “JUKOS”...

Daudz ko vēl pierakstīja nāvigajiem konkurentiem. Un pēkšņi viņi apvienojās. Ne tikai – viņi izveidoja trestu no 40 miljardiem dolāru. Sļepenas pārrunas noritēja veselus divus gadus. Tātad lēmumi nebija spontāni... Rinda analītiķu izteica spriedumu: divas Ģimenes apvieno kapitālus, lai izdzīvotu pasaules krīzē!

Citās domās bija vēsturnieks Andrejs Fursovs Krievijā. “Šī ir kapitāla un varas koncentrācija nopietnu satricinājumu priekšvakarā, kas pārsniedz finanšu un ekonomikas rāmju robežas,” – tā savulaik viņš komentēja karsto vēsti. “Tā ir nevis parasta izdzīvošana krīzē, kā daži domā, bet gan ekonomiskās varas pieteikums kundzībai postkrīzes un postkapitālistisma pasaulē. Rotšildu un Rokfelleru kapitālu apvienošana var būt tikai aisberga virsotnīte, sļepenās vienošanās redzamā daļa vienu slēgto sabiedrību ciņai pret citām...”

Ir pagājis gads. Lūdzu Sistēmiski stratēģiskās analīzes institūta direktoru Andreju Fursovu atgriezties pie šīs alianses tēmas. Kas tad īstenībā notika?

Saruna ar Starptautiskās zinātņu akadēmijas (Insbrukā) akademiķi **Andreju Fursovu**

Andrejs Fursovs: Alianse patiešām ir divaina. Pirmā dīvainība: divi vareni klanī, pasaules ģimeņu labējais flangss, kas simtiem gadus kontrolējuši ASV Federālo Rezerves Sistēmu, t.i., dolāru drukājamo mašīnu (dolāru mašīnēriju), apvieno aktīvus tikai par 40 miljardiem dolāru?

Jevgēņijs Černihs: *Tā ir ļoti solīda summa.*

A.F.: Varbūt kaut kādiem Geitsiem, Bafetiēm...

J.Č.: *Ko tad jūs tik nevēlējāties izsakāties par tiem, kuri ne jau pirmo gadu atrodas planētas pašu bagātāko cilvēku saraksta augšgalā, saskaņā ar “Forbes” versiju?*

Paziņojums, ka Rotšildu un Rokfelleru bagātība, ietekme ir palikusi pagātnē, – tas ir īsts naivums vai apzināti meli.”

A.F.: Pasaules superbagātnieku “Forbes”, Blumberga un citu reitingi – “Tas viss, rudmati, ir publikai!”, kā krieviski dziedāja Galičs. Nu kas tie Geitsu, Bafetu 60–70 miljardi? Galvenās bagātības ir tās, kas pieder ģimenēm un ir krātas gadsimtiem. Kopējā Rotšildu pārticība, pēc pieticīgiem ekspertu vērtējumiem, pārsniedz 3,2 TRILJONUS dolāru. Bet precīzi cik, to nevienam nezina. Ne jau tāpēc simtiem gadu viņi ir rausuši bagātības, lai tās izgaismotu. 1818. gadā bankieri Rotšildi pirmo reizi salieca Eiropas valdības. Visu 19. gadsimtu viņi tika uzskati-

ti par visbagātāko ģimeni uz planētas.

Rokfelleriem it kā esot par trīljonu mazāk. Džons bija dinastijas radītājs – pirmais oficiālais dolāru miljardieris uz planētas. Un pats bagātākais cilvēks, kāds ir dzīvojis Zemes virsū. Žurnāls “Forbes” novērtēja viņa toreizējo mantību kā 318 miljardu vērtu, saskaņā ar valūtas kursu, kāds bija 2007. gada beigās. Salīdziniet ar Geitsu, Bafetu, Slimu... Nabadzība.

Paziņojums, ka Rotšildu un Rokfelleru bagātība, ietekme ir palikusi pagātnē, – tas ir īsts naivums vai apzināti meli.

Tomēr arī nedemonizēsim abas ģimenes. Tās nav pirmā lieluma.

J.Č.: *Es domāju, ka nav neviena vareņāka pasaulē.*

A.F.: Ir. Ir. Šķiet, Ģimene Nr.1 pasaules ranga tabulā ir Baruhi. Iespējams, viņu finansiālais stāvoklis ir pat mazāks nekā Rotšildiem, Rokfelleriem. Bet vieta pasaules virsotnē ir nesalīdzināmi augstāka un nopietnāka. Tieši viņi jau 1613. gadā radīja “Standard Chartered Bank”. Banku banka! Tieši pirms 400 gadiem.

J.Č.: *Mirkli... Rotšildu dinastijas dibinātājs Majers Amšels Rotšilds ir dzimis 1744. gadā Vācijā. Amerikānis Džons Rokfel-*

lers vecākais vispār ir dzimis 1839. gadā. Patiešām, Baruhi ir senāki. Un vai tad viņi vēl joprojām turas uz ūdens?

A.F.: Protams. Taču vienmēr cenšas turēties ēnā, neizcēlies. Liela nauda mīl klusumu. Reāla vara ir sļepena vara. Ja nu vienīgi “Vientuļais Volstrītas vilks” Bernards Baruhs pārkāpa noteikumus, no ēnas izlidoja gaismā. Bet to prasīja dzīve. Bernards bija piecu ASV prezidentu ekonomiskais padomnieks. Ieskaitot pašu Rūzveltu. Pirmā pasaules kara laikā viņš vadīja ASV Kara rūpniecības komiteju, pārvietoja amerikāņu rūpniecību uz kara sliedēm. Un pats par to labi nopelnīja. Viņš bija Versaļas konferences Augstākās ekonomiskās padomes loceklis. Versaļas līgums pēc Pirmā pasaules kara, kā zināms, stipri pārmainīja pasaules politisko karti. Tam roku pielika Baruhs. Vēlāk, kā runā, tieši Baruhs Lielās depresijas laikā sarausa sev pašu lielāko guvumu, izputinot daudzus akcionārus, finansistus. Pēc tam viņš deva padomu Rūzveltam, kā šo pašu Depresiju uzveikt. Otrajā pasaules karā viņam bija ļoti svarīgas lomas kara rūpniecības nozarē. Starp citu, kurš pirmais apritē ieviesa terminu “aukstais karš”?

J.Č.: *Liekas, Čērčils...*

A.F.: Nē! Tuvs Čērčila draugs – Bernards Baruhs, prezidenta-“vanaga” Harija Trūmena padomnieks. 1947. gada 16. aprīlī. Un nevis privātais sarunās, bet oficiālā runā Dienvidkarolīnas štata palātas pārstāvju priekšā. Viņš taču ir autors anti-kodolieroču plānam “Baruha”, kam PSRS uzlika veto ANO. Līdz pat savai nāves stundai 1965. gadā Bernards tika uzskatīts par Baltā nama “pelēko kardinālu”.

J.Č.: *Bet banku banka, kuru pirms 400 gadiem radīja Baruhi?*

A.F.: Tā arī nekur nav pazudusi. Tā ir it visur – no Londonas līdz Honkongai. Protams, “Standard Chartered Bank” jūs neatradīsiet planētas vadošo finanšu iestāžu reitingos. Pastāv banku banka, un ir visas pārējās. Tās vieta netiek apspēlēta.

Bet atgriezīsimies pie mūsu...

J.Č.: *...auniem!*

A.F.: Pie Rotšildiem un Rokfelleriem. Ceru, ka tagad jums ir skaidrs, ka katram klanam atsevišķi 40 miljardi – tā ir niecīga summa. Kā teica filmas “Viņa Augstības adjutants” varonis: “Viņam naudas ir vairāk nekā jums galifē un visā Kijevas valsts kasē.” Un apgalvot, kā to dara citi ievērojami ekonomisti, ka viņi ir uzstājušies pret pasaules krīzi ar 40 miljardiem pa diviem, man liekas naīvi. Ja tā būtu realitāte, tad apvienošanās ar tādu niecīgu summu risku

diversifikācijai kļūtu par divu slavenu dzimtu vājuma demonstrāciju. Diez vai viņi tādā gadījumā publiski par to runātu.

Skaļās alianses cita dīvainība ir kapitālu attiecība. Rokfelleri trestā ieguldīja 37 miljardus, Rotšildi tikai – 3. Bet viņi kopīgi vada. Līgumu parakstīja Deivids Rokfellers, atzīts ģimenes galva, kam jūnijā palika 98 gadi, un Džeikobs Rotšilds, kurš savā ģimenē, maīgi sakot, nav galvenā autoritāte.

J.Č.: *Un ko tas viss nozīmē?*

A.F.: Manā skatījumā, Rotšildu uzvaru pār Rokfelleriem. Viss XX gadsimts pagāja, starp citu, zem šo abu ģimeņu kaujas zīmes. Pagājušā gadsimta sākumā augšās bija eiropieši Rotšildi. Bet Rokfelleri uzvarēja divus pasaules karus. Un Padomju Savienību piedevām. Rotšildi ienāca Krievijā vēl cara laikā. Konkurenti Staļina laikā viņus nobīdīja, finansēja pirmās piecgades, industrializāciju. Deivids Rokfellers tikās ar Hruščovu, Kosiginu, Gorbačovu...

Visu XX gadsimta otro pusi Rotšildi gatavojās revanšam. Un beidzot savu panāca.

Bet tas nepavisam nenozīmē, ka ar Rokfelleriem ir cauri uz visiem laikiem. Sīvā konkurences ciņa pasaules dzimtu pirmajā divdesmitniekā nekad nebeidzas traģiski, ar fizisku pretinieka iznīcināšanu, kā tas notika ar Kenediju klanu, kurš neietilpa pat pirmajā simtniekā. Pirmajā “desmitniekā” parasti tiek slēgti “ūdens pamieri” – šis termins ir no Kiplinga grāmatas par Maugli. Atceraties? Džungļos bija sausums, zilonis notaurēja pamieru – antilope aizgūt-nēm dzer ūdeni kopā ar tīģeri, nebaudoties no plēsoņas uzbrukuma. Skarba-jos džungļos ir savs “ūdens pamiers”. Atceros simbolisko Aleksandra Zinovjeva grāmatas “Zijājušāje visoti” vāku – divas žurkas ar kreisajām ķepām žņaudz viena otrai kaklu, bet ar labajām – sarokojas. Tas precīzi atspoguļo situāciju pasaules varas virsotnēs.

J.Č.: *Aizritējis tieši gads. Vai ir iespējams kaut ko vairāk secināt?*

A.F.: Rotšildi turpina vadīt. ASV viņiem bija vajadzīgs Obama. Viņi to dabūja. Demokrāts Obama aizgāja uz otro termiņu Baltajā namā.

J.Č.: *Bet partneri-konkurenti tiecas uz republikāņu partiju. Klana loceklis Nelsons Rokfellers 70-tajos gados pie republikāņa Forda bija pat ASV viceprezidents.*

A.F.: Ķīnā Rotšildi novāca kādu cilvēku, no kura klaji baidījās. Populāru politiķi, Politbiroja locekli Bo Silaju, kurš ne bez pamata pretendēja uz vēl lielāku varu valstī. Bet pērnā gada rudenī ĶKP kongresā pie

Atceros simbolisko Aleksandra Zinovjeva grāmatas “Zijājušāje visoti” vāku – divas žurkas ar kreisajām ķepām žņaudz viena otrai kaklu, bet ar labajām – sarokojas. Tas precīzi atspoguļo situāciju pasaules varas virsotnēs.”

portfeļu dalīšanas Bo Silaju nepielaida. Viņam atņēma visus amatus, izslēdzot no partijas. Turklāt sievai vispār piesprieda nāvessodu, tiesa, ar soda atlikšanu. It kā par angļu biznesmena noindēšanu, kurš visticamāk bija svarīgs MI6 agents. Skandāls ar Bo Silaju ir kļuvis par iespaidīgāko Ķīnas jaunākajā politiskajā vēsturē.

Starp citu, kad tiek runāts par Ķīnas ekspansijas bīstamību Rietumiem, tā neattiecas uz Rotšildiem. Viņi ļoti spēcīgi piedalās ĶTR ekonomikā. Viņiem nav par ko baidīties.

Cita lieta, novācot Bo Silaju, Rotšildi nez kāpēc nolēma, ka jaunais ĶKP CK ģenerālsēkretārs Si

Cziņpins spēlēs viņu spēles. Šaubos. Viņš nesen pavisam nopietni paziņoja: ja mēs uzvedīsimies kā Gorbačovs, tad arī beigsim kā Gorbačovs, tāpēc mums ir jāuzvedas citādi. Ķīnā ir PSRS institūts, kur es pa-interesējos – divsimt līdzstrādnieku studē, analizē tikai vienu problēmu: kā sagrāva Padomju Savienību. Ķīnieši ļoti baidās no nesenās vēstures atkārtotšanās. Ķīnas sagrāve pēc padomju Gorbačova modeļa viņiem nozīmētu tādas asinis, ka “maz neliktos”...

Turpinājums būs...

*Tulkots no:
http://www.kp.ru/
daily/26085.5/2988035/*

VĒSTULE

EIRO/EURO?

Šoreiz mūs neapšmaukšot... Protams, nevienam blēdis iepriekš nebrīdina, ka taisās kādu apšmaukt. Bet pārliecināties, kā būtu, ja mēs Latvijā būtu palikuši pie lata, pēc iestāšanās eiro zonā vairs nebūšot iespējams(?).

Domāju, ka būs gan iespējams! Kad atkal atgriezīsimies pie lata, tad arī pārliecināsimies. Kā nu ne?! Nekas taču nav mūžīgs – tā arī ne eiro/euro, ne pati Eiropas Savienība nebūs mūžīga!

Prūšus, piemēram, iznīcināja vācieši, bet piebeidza krievi. Baltgvardus iznīcināja sarkanie strēlnieki, bet viņus pašus piebeidza bolševiki.

Latvieši ir iznīcinājuši livus, bet viņus abus – kā vienus, tā otru – cer piebeigt Eiropas Savienības lideri. Taču viņiem tas neizdosies.

Kādēļ Eiropas Savienībai neizdosies piebeigt latviešus? Tādēļ, ka agri vai vēl “izpeldēs” jautājums par vienotu Eiropas Savienības valodu. Tas arī būs signāls vispārējai pretreakcijai, un Eiropas Savienība sagrūs kā senā Bābele.

Tad arī atgriezīsimies pie lata, un viss un visi nostāsies savās vietās.

Gunārs Terinks

KAD LATVIEŠI BŪS SAIMNIEKI SAVĀ ZEMĒ?

Turpinājums no 4. lpp.

Andris Pauls-Pāvuls Domāju, ka zināmā mērā tas ir arī politisks veikals starp lielražotājiem un politiķiem. Pieņemu, ka politiķi tagad mēģinās kaut kā šiem lielražotājiem par labu sagrozīt subsīdiu maksājumus, lai būtu izdevīgāk viņiem un lai mazie vai jaunie zemnieki nedabūtu atbalstu uz tik izdevīgiem noteikumiem, kā tas varbūt būs lielajiem.

LĪDZ KOOPERĀCIJAI VĒL TĀLU

DDD: Daži zemnieki ir izteikušies, ka viņi varētu pat iztikt bez ES subsīdijām, ja vien būtu norēgulēts iekšējais tirgus, kas ļautu zemniekiem izdevīgāk realizēt savu produkciju, lai nebūtu jācinās ar maksīgi samazinātām cenām importa precēm. Vai tam piekriti?

Andris Pauls-Pāvuls: Ja ir normāla kooperācija, tad kaut kas var notikt. Bet, ja ir izjaukta vēsturiskā saimnieciskā struktūra, kāda tā kādreiz bija Latvijā, tad nav pat ar ko kooperēties. Mums tiek subsidēta “lētas gala” produkcijas ražošana. Kāds Latvijā labi pazīstams pavārs nesen intervijā atzina, ka “Latvijas produkts” ir tikai reklāmas jēdziens, jo, ja produkts audzēts Latvijā, tas vēl nenozīmē, ka tas ir labs. Piemēram, labu liellopu mums nav – visi labie liellopi tiek eksportēti, bet šeit paliek tikai vecas govīs. Jēru Latvijā ir 75 tūkstoši, kamēr Ulmaņlaikā bija divi miljoni,

turklāt daudzi no tiem ir nevis gaļas jēri, bet domāti vilnas audzēšanai...”

Atgriežoties pie tava jautājuma, esmu runājis ar zemniekiem, kuri audzē labību, tādēļ zinu, kā Vidzemes pusē notiek kooperēšanās. Nokultos graudus visi ved nodot uz kooperatīvu, kur eksperti graudus vērtē tikai pēc to fizikālajiem rādītājiem, tas ir, ņem vērā krišanas skaitli, mitrumu. Pēc iegūtajiem datiem graudus sadala pārtikas vai lopbarības graudos. Kooperatīvu eksperti neņem vērā, vai graudi ir audzēti bioloģiski vai industriāli – visus saber vienā kaudzē. Kādēļ netiek vērtēts graudu ķīmiskais sastāvs?

Diemžēl Latvijā joprojām ir atļauts graudus pirms kuļšanas miglot ar raundapu¹. Spēcīgā ķimikālija nonāvē gan pašu graudaugu, gan arī nezāles. Respektīvi, ja kādu nedēļu pirms kuļšanas nomiglo ar raundapu, graudam pārtrūkst veģetācija – ūdens tajā vairs necirkulē. Tas ir miris, izkaltis – graudi kļūst sausāki, kuļot mitrums ir mazāks, un līdz ar to graudu fizikālās īpašības labākas.

DDD: Bet kāda ir šādu ķimikāliju ietekme uz cilvēku veselību? Graudus, kuri migloti ar raundapu, taču izmanto pārtikā!

A.P.P.: Visu pasauli pabarot ar kvalitatīvu pārtiku vairs nav iespējams, bet cilvēkiem ir jābūt tiesībām zināt, ko viņi ēd. Latvijā šādas tiesības nav! Esmu runājis ar bioloģisko lauksaimnieku – graudkopī, kurš ir stāvējis graudu no-

došanas rindā ar kaimiņu no blakus lauka, kam labība tiek miglota ar raundapu. Tā kā graudiem, kuri migloti ar raundapu, ir labāki fizikālie rādītāji, tos pieņēma kā pārtikas graudus, bet bioloģiski audzētos atdeva lopiem...

DDD: Izklāusās pēc absurda.

A.P.P.: Tāda mums ir tā kooperācija. Visi ēdam Latvijā ar mīlestību un raundapu ceptu baltmaizi!

Diemžēl šobrīd neredzu, ka lauksaimnieki būtu gatavi godīgai kooperācijai un pie varas esošie būtu nobrieduši atbalstīt veselīgas, bioloģiski audzētas pārtikas ražošanu.

DOMĀŠANA IR JĀMAINA JAU PĀRVALDES LĪMENĪ

DDD: Dzīvās Ētikas Mācībā ir teikts, ka nākotnes sabiedrība ir jāveido uz kooperācijas pamatiem, bet, lai kooperētos, ir jābūt attiecīgam apziņas līmenim. Diemžēl pagaidām sabiedrības vairākums domā tikai par savu personīgo, nevis vispārības labumu.

Andris Pauls-Pāvuls: Ir dzirdēts, kā lielražotāji smejas – mēs jau to neražojam ēšanai, bet pārdošanai! Zinātnes pārstāvji kā vienu no priekšnoteikumiem bioloģiskās lauksaimniecības attīstībai atzīst nepieciešamību **veidot nozarē iesaistīto mērķgrupu vides apziņu**. Domāšana būtu jāmaina jau valsts pārvaldes

līmenī, veidojot politiskās nostātnes. Vides izglītība ir nepieciešama visās valsts politikas jomās – lauksaimniecības politikā, izglītības politikā, enerģētikas politikā, transporta politikā, veselības politikā un zinātnē.

Vēsturiskais pirmskara bioloģiskais saimniekošanas veids nodrošināja zemes auglības saglabāšanai tik nepieciešamo augu sekas principu. Ja vienā vietā gadiem audzē tikai graudus, pamainot vien kviešus, auzas, rapšus u.tml., nekas labs ilgtermiņā nevar sanākt. Ir pārmaiņus jāiesēj arī, piemēram, āboliņš, kas dabiski no gaisa piesaista slāpekli, jāuzlaiž lopi paganīties utt. Šāds zemes auglību saglabājošs saimniekošanas veids uzskatāms par daļēji naturālo saimniecību, taču valsts pārvalde, administrējot ES finansējumu, atbalsta šādu saimniecību pārstrukturēšanu. Valdības aplamās politikas dēļ šādu saimniecību, kas audzētu gan lopus, gan graudus pašu vajadzībām, gan sienu, paliek aizvien mazāk.

Valsts lauksaimniecības politika ir atbalstījusi specializāciju, mudinot veidot, piemēram, lielas piena fermas, kur govīs vispār netiek laistas ārā, bet tiek barotas ar skābbarību un importētu spēkbarību. Tas viss ir aizgājis tik tālu, ka pat neredzu iespēju no “lēta gala” pagriezties atpakaļ, jo pienam, kurš iegūts, nebarojot govīs ar ĢMO soju un skābbarību, būtu jāmaksā vismaz trīs reizes vairāk!

DDD: Vajadzētu būt kopējai nacionālai politikai, kas veicinātu ģimenes saimniecību veidošanos. Tad dabiski rastos nepieciešamība kooperēties.

A.P.P.: Jā. Nepieciešama politiska izpratne par bioloģisko lauksaimniecību kā pakalpojumu

daudz brīvāk var nodarboties ar savu interešu lobēšanas politiku, sabiedrības aktivitātēm un līdz ar to var vairāk ietekmēt procesus. Tagad, piemēram, ļoti daudz būtisku lēmumu bija siena laikā. Kā sākās kuļšana, tā stop – vairs neko nelemjam, tagad ir

Valsts politika ir tāda, ka cilvēkam nav nekādas perspektīvas – labāk paliec tajā Anglijā, pārdod savu zemi, bet neiedomājies, ka varēsi sekmīgi saimniekot savos divdesmit hektāros.”

sabiedrībai un par videi draudzīgu produktu nozīmi sabiedrības veselībā. Nepieciešams mainīt arī sabiedrības domāšanu. Sabiedrībai ir jāpazīst bioloģiskais produkts, jāzina tā priekšrocības, salīdzinot ar konvencionālajiem produktiem.

DDD: Vai esmu pareizi sapratusi, ka lauksaimnieki ir sašķelti lielajos un mazajos, bioloģiskajos un industriālajos – tas, kas der vienam, kaitē otram?

A.P.P.: It kā jau tikusi radīta demokrātiska sistēma – ir lauksaimnieku organizācijas, kas apvienojušās Lauksaimniecības organizāciju sadarbības padomē (LOSP), ir arī Zemnieku Saeima, kurā, starp citu, es esmu delegēts kā Aitkopju asociācijas pārstāvis. Bet sanāk, ka industriālajiem graudu ražotājiem ir daudz brīva laika – mēnesis pavasarī sējai, pāris mēneši kuļšanai un ziemāju sējai. Viņi

jākuļ. Apmēram, tā tas notiek. Mums, aitkopjiem cauru gadu ir ko darīt – ziemā, pavasarī dzimst jēri, tad sākas siena laiks utt., taču politikas veidotāji to neņem vērā.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

¹ Raundaps ir Latvijā un pasaulē viens no visplašāk lietotajiem herbicīdiem nezāļu iznīcināšanai. Bioloģijas doktors Jēkabs Raipulis apgalvo, ka raundapa izmantošana, lai panāktu vienlaicīgu kultūraugu nokalšanu, lai mazāk enerģijas būtu jālieto sēklu jāravē, var beigties ļoti bēdīgi. Raundapa ietekme uz cilvēka organismu var izraisīt neauglību un aknu bojāeju. Raundaps ir toksisks cilvēkam. – *Red. piez.*

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktores vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

DZIESMU SVĒTKI UN PATRIOTISMS

Turpinājums no 4. lpp.

Man grūti bija vienaldzīgi noklausīties Latvijas Radio t.s. “Brīvajā mikrofonā” dažādiem dzimumiem un vecumiem pieredzēju latviski runājošu ļautiņu izteikumus, ka krievvalodīgie pie Uzvaras pieminēkļa jau neko sliktu nedarot, bet, ja nu tomēr kādam traucējot, tad varot taču vienkārši uz viņiem neskatīties vai sliktākajā gadījumā uz vienu dienu izbraukt no Rīgas... Lūk, uz tādu strausa politiku mudina šie niecīgie cilvēciņi, no kuriem, esmu pārliecināts, daudzi ir regulāri Dziesmu un deju svētku viesi un dalībnieki.

Laikam jau jāsecina, ka okupanti vēl pārāk labi prēt mums izturas. Tikai, kad mūs masveidā sāks uz ielām sist ar mietiem un durt ar nažiem, kad uzbruks ne tikai nacionālistam Aivaram Gardam, bet

katram “fašistam”, kurš uz ielas nerunā “cilvēku”, bet “suņu” valodā, varbūt tad mūsu tauta saprātīs, ka kaut kas nav kārtībā ar situāciju Latvijā un ir jāsākas rīkoties. Taču, vai tad jau nebūs par vēlu, un kā smagi slimam vēža slimniekam mūsu tautai varbūt varēs vēl tikai pagarināt agoniju, bet dzīvību glābt vairs ne? Padomāsim par to, tautieši, ja mums vēl kaut kas dzīvē interesē, izņemot elementāro, dabisko, visām dzīvām būtnēm kopīgo fizioloģisko vajadzību apmierināšanu.

Un, noslēdzot tēmu par Dziesmu svētkiem, uz jautājumu, vai to dalībnieki ir patrioti, atbildēšu, ka **tikai tie, kas cinās arī par dekolonizāciju, tikai tie, kas vērsas pret okupantiem, kas godā mūsu tautas varoņus, kas nebaidās iziet ielās**

rakstā minētajos datumos, būtu par tādiem uzskatāmi. Pārējie labākā gadījumā ir uzskatāmi par daudz maz talantīgiem mūziķiem, dziedātājiem vai dejotājiem, tas arī viss.

Dziedāt un dejot prot arī visas mežonju tautas, pat augstāk attīstītiem dzīvniekiem šāda māksla kaut kādā mērā piemīt. Bet apzināti gribēt un prast aizstāvēt savu tautu un valsti, tās godu, nebaidoties pat

ar savu dzīvību riskēt, spēļ tikai ļoti nedaudzi tautieši, no tiem varbūt ne katrs skaisti dzied un dejo, taču patrioti viņi gan nešaūbīgi ir! Padomāsim, tautieši, kādiem mums vajadzētu būt pasaules acīs, ar ko izcelties – tikai ar dziesmām un dejām vai varbūt ar gatavību ziedot sevi tautas labā?

**NĀCIJA PĀRI VISAM!!!
CĪNAI UN UZVARAI
SVEIKS!!!**